

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Aristides

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

τοῖς παροπαθήσεσι Καρχηδονίων Ἴστροι καὶ Νομάσι
 Ἐποδοῦν. ὥστε νεμεσησάμενοι ἐκείνοις ἑαυτοῖς ἔκχευον
 θάματα, ἀνδρα Ρωμαίων ἀεισον εὐρετή, καὶ διωάμεν μέγιστον,
 καὶ δόξην λαμπεράτατον, ἐν τοῖς Φρεγελλάνων παροδιερδ-
 νηταῖς ποδῶναλαδῶν, καὶ ἵ τῶντα μὴ κατηγορεῖαι εἶ) τῆ ἀν-
 δρῶν νομίσει, ἀλλ' ὡς ἀγαθήκτησιν πινὰ καὶ παρρησία ἑστῶν
 αὐτῶν, ἐκείνων παρὸς αὐτοῖς καὶ πλὴν ἀνδρεία αὐτῶν, εἰς ἑὸν
 τὰς ἄλλας κατὰ μάλασαι εὐρεταῖς, ἀφειδήσαντες τῆ βίῃ καὶ
 τῆ ψυχῆς, ὡσπερ ἑαυτοῖς οὐ ταῖς πατρίσι μάλλον καὶ φίλοις καὶ
 συμμάχοις ἀπολυμένων. καὶ ἵ τῆ θάλατον, Πελοπίδας μὲν
 τὸς συμμάχοις παθεῖς ἔχεν, ἑστῶν ὡν ἀπέθανε Μάρκελλος
 ἵ, τοῖς πολεμίοις, ὡφ ὡν ἀπέθανε. Ἐπιλωτῶν μὲν οὖν ἐκείνο καὶ
 μακάριον, κρείττον ἵ καὶ μείζον Διονίας χάριν ἀμειβομένης,
 ἔχθηρα λυπέσασα εὐρετῶν ταυμάζουσα. ὅ γὰρ καλὸν ἐστὶ ταυ-
 πλὴν ἡμῶν ἔχῃ μόνον ἐκεῖ ἵ ὁ λιστελὲς καὶ ἡ χρεία μάλλον
 ἀγαπᾶται τῆς εὐρετῆς.

A mercenariis Pœnorum Hispanis Numidisque obiecit conculcanda, ut vel illi ipsi eum inviderint sibi successum, quod virum inter Romanos fortissimum, potentissimum, ac clarissimum, obiter inter Fregellanos oppressissent exploratores. Hęc nemo nos animo accusatorio, sed vicem illorum ipsorum liberè castigandi gratia eos, eorumque virtutem retulisse existimet, cui, dum vitam spiritumque vilipendunt, reliquas dotes suasulerunt expensas, tanquam sibi, non patrię magis sociisque atque amicis perirent. A morte Pelopidę socii, pro quibus ceciderat, funus fecerunt: hostes, à quibus fuerat interfectus, Marcello. optandum illud & fortunatum. Sed excellit præstatque gratiam repetenti benevolentię honorans infestantem virtutem inimicitia. siquidem virtus hic honorem sola vindicat, illic commodum & fructus potius quam virtus diligitur.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ C P L V T A R C H I

Βίοι παράλληλοι vitę comparatę

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΚΑΙ ARISTIDIS ET M.
 ΜΑΡΚΟΥ ΚΑΤΩΝΟΣ. CATONIS MAIORIS.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. ARISTIDES.

AΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ὁ Λεσιμάχου, φυ-
 λῆς μὲν ἑὸν Ἀντιοχίδου, τῆ δὲ ἡμῶν, Ἀλω-
 πεκῆτην παρὸς οὐσίαις αὐτῶν λόγῳ εὐρε-
 φοροῖ γηρόνασιν, οἱ μὲν, ὡς ἐν πενίᾳ
 σιωπῶν καὶ ἀβυσσῶσιν, καὶ μὲν τῆ τε-
 λωπλὴν ἀπολιπόντες θυγατέρας δύο
 πολὺν χρόνον αἰετδοῦντες δι' ἀπορία γηρημῆας. παρὸς ἵ
 τῆτον τῆ λόγον ἑστῶν πολλῶν εἰρημῶν ἀντίπαυδῶν οὐδὲν ὁ Φα-
 ληρῶν Δημήτειος ἐν ὧ Σωχεῖται, χωρεῖον τε Φαληροῖ Φησι
 γνώσκῃ Ἀριστείδου λεγόμενον, ἐν ὧ τέταπται καὶ τεκμήρια
 τῆ παρὸς οὐσίαις, ἐν μὲν ἡγεῖται, τῆ ἐπὶ νουμον εὐρετῶν,
 καὶ ἡρξε τῶν κυάμων λαχῶν, ἐκ τῆ γῆρας τῆ μέγιστα ἡμῶν
 ἑκακτημῶν, οἱ περὶ ἀχρηστομεδίμοις παροσηρόδον ἔτε-
 ρον ἵ, τῆ εὐρετακισμῶν ἑστῶν γὰρ τῆ πενίτων, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
 οἰκῶν τε μεγάλων, καὶ εὐρετῶν ὅτι φησὶν ὄσρα καὶ ὅτι
 Φερεῶν τείτον ἵ καὶ τελοπλῶν, ὅπινικης ἀναθήματα χορηγι-
 κῆς τείποδας ἐν Διονύσῃ κατέλιπεν, οἱ καὶ κατ' ἡμᾶς ἐδεί-
 κνυτο, ποιούτων ὅτι γραφῶν εὐρετῶν, Ἀντιχίς ἐνίκα,
 Ἀριστείδου ἐχορήγῃ, Ἀρχεστράτος ἐδίδασκε. τῆ μὲν οὖν καὶ
 παρὸς εἶ) δοκῶν μέγιστον, ἀγενέσα τὸν ἑστῶν καὶ γὰρ ἑπαμεινῶνδας,
 ὃν πῶντες ἀφροποι γνώσκουσιν ἐν πενίᾳ καὶ φαφέντα
 πολλῶν καὶ βίωσαντα, καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος, ὅτι ἀφι-
 λοτίμοις ἀεδεδῆσαν χορηγίας, ὁ μὲν αὐλητῆς ἀνδράσιν, ὁ
 δὲ παισὶ κυκλίοις χορηγίας. τούτων μὲν Δίωνος τοῦ Συ-
 ρεχριστῆ τῶν δαπνῶν παρέχοντος, ἑπαμεινῶνδας ἵ τῆ παρὸς
 Πελοπίδου. οὐ γὰρ ἑστῶν ἀγαθῶν ἀκήρυκτος καὶ ἄσπον-
 δος παρὸς τῆ παρὸς τῶν φίλων δωρεῶν πόλεμος. ἀλλὰ τῆ
 εἰς ἀπὸ τῆσιν καὶ πλεονεξίᾳ ἀγῆνεῖς ἡγούμενοι καὶ ταπεινάς,

ARISTIDES Lyfimachi filius ex tribu Antiochide, curia Alope-
 censis. De cuius facultatibus va-
 riant. Hi enim in magna inopia vitam cum traduxisse, defun-
 ctumque duas reliquisse filias, diu ob paupertatem illocabiles.
 Cui sermoni, qui complures habet autores, obii-
 cians se in libro qui dicitur Socrates Demetrius Phalereus, prædium ait se in Phalera, vbi humatus sit, cognoscere. Signa autem lauti patrimonii eius, vnum arbitratur summum magistratum, à quo annus nomèn trahit, quem gessit faba sortitus inter eas familias quę magno in censu erant, quos Pentacosimedimnos vocabant, quod quingentos modios haberent in censu: alterum exilium decennale, quod inopi exilium nemini solitum erat, sed illis qui ex illustri familia atque ex fastu essent inuidiosi, irrogari: tertium & postremum, quod in Liberi patris templo victorię monumenta tripodas choragicas reliquit, quę & hoc nostro ævo ostenduntur, retinentque inscriptionē hanc, Tribus Antiochis vicit, Aristides choragus fuit, Archelstratus docuit. Cæterum hoc quod videtur plurimi momenti, minimū habet tamen ponderis: siquidem quem omnes nouerunt mortales in egestate enutritū fuisse & vixisse graui, Epaminondas & Plato philosophus, non vulgaria munera exhibuerunt, hic puerorū chorū quem cyclium vocant, ille viros tibicines, præbente Platoni Syracuseo Dione, superiori Pelopida. Neque enim bellum boni viri cum amicorum donis internecinū & inexpiabile susceperunt: verū ea quę ideò recipiuntur ut avaritię causa reponantur, sordida censent & abiecta,

que vero
 quibusdam
 rum de tri
 nominis sim
 cis ad exte
 gos victores
 se neutrum
 patre fuisse
 rem, ut leg
 post Eudoc
 Medicu
 choros
 di, quom
 nus. Decem
 nobilitate
 exponit et
 quod habet
 lectio fuit
 sed suffrag
 te: si, si
 ipse inter
 neū sit à
 per virtute
 At, n. non
 te aperte
 dicare m
 se, sed &
 ri data
 eius qu
 emulan
 atque lon
 statū re
 tes. Vb
 qui pop
 prima
 sermone
 que inge
 lecta: pro
 & facile q
 esse & int
 te vel fru
 tens. An
 referretur
 qui Cea or
 omnibus p
 non med
 defloresc
 sed quali
 prout p
 des in
 opibus non
 lum qui
 thenen
 quaqu
 rogati
 vero ser
 num ad
 accibus
 Dende
 ter imm
 benefac
 cuitate
 te Them
 dione
 & d
 & d

Ita fatus ubi furta patefecit, applaudentes sibi & commendantes elingues reddidit: verum aurem & iustum tulit ab optimo quoque præconium. Postquam ab Dario missus Datis, verbo ad persequendam à populo Atheniense pœnam, quod Sardis inflammassent, reuera ad subigendam Græciam: appulit cum tota classe ad Marathonem & agros vastavit: atque inter prætores, quos bello gerendo præfecerat populus Atheniensis, summæ autoritatis erat Miltiades, dignitate vero & potentia Aristides secundus. In sententiam tunc de prælio committendo Miltiadis descendendo, non parum momenti fecit. Quumque ad singulos prætores vicissim singulis diebus summa potestas circumferretur, ubi ad ipsum vires redire, tradidit imperium Miltiadi: collegas docens non esse audire & sequi prudentes turpe, sed amplum & salutare. Ita compressa contentione, hortatus eos ut vno in consilio acquiescerent optimo, eoque vterentur, confirmavit Miltiadem, qui perpetuo imperio pollens fuit. Quippe destiterunt tum singuli singulis diebus imperare, atqui illi dicto fuerunt audientes. In pugna quum media Atheniensium acies laboraret, atque ibi diutissime Leontidem & Antiochidem tribus sustinerent barbari, fortiter dimicauerunt comparati inter se Themistocles & Aristides: quod hic ex Antiochide, ille esset ex Leontide. Ut fufos fugatosque barbaros ad naues redegerunt, & cursum tenere eos non ad insulas conspexerunt, sed venti & maris vi intro conuicti ad Atticam: veriti ne nudam defensoribus caperent vibem, noxam tribubus ad urbem aduolauerunt, eodemque die iter confecerunt. In Marathone Aristides cum tribu sua relictus captiuorum & prædæ custos, non fefellit hominum de se opinionem, sed quum in tentoriis & nauibus captis auri & argenti esset affluentia, magna copia omnis generis vestis & aliæ infinitæ prædæ, nec ipse concupiuit eam attingere, nec alium permisit: præterquam si qui eo inficio quid surriperent, in quibus Callias tædifer, ad cuius pedes barbarus quidam ex coma & fasciâ regem ratus, abiicit se. Quum adorasset eum & dexteram apprehendisset, magnum pondus auri ostendit in puteo quodam defossum. Ibi Callias omnium hominum crudelissimus & teterrimus, aurum abstulit, & hominem, ne proderet rem aliis, interfecit. Hinc dictos aiunt à comicis posteros eius Laccoplutos, quasi ex puteo diuites, in locum ubi aurum inuenit, cauillantes. Mox Aristides magistratum, vnde annus denominatur, cepit. Quamuis archontem eum fuisse Phalereus Demetrius autor est, paulo ante obitum suum sub Platæensem martem. Atqui in actis post Xanthippidē, cuius magistratu superatus ad Platæas Mardonius est, ne cognominem quidem in permultis reperias Aristidem: at secundum Phanippum, cuius in magistratu pugne Marathonis palmam retulerunt, statim Aristides perscriptus archon est. Inter virtutes omnes eius maxime sensit multitudinem iustitiam: quod huius usus ei solidissimus sit & communissimus. Ex qua vir ille pauper & popularis, rege dignissimam & diuinissimam appellationem traxit iusti: quam nemo regum vel tyrannorum ambiuit,

ταῦτα δ' εἰπὼν, καὶ τὰς κλοπὰς ἐξελέγξας τὸς μὲν τότε βοῶντας καὶ μαρτυροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν κατατόμισε, τὸν δὲ ἀληθινὸν καὶ δίκαιον ἀπὸ τῶν βελτίων ἐπαμύνον εἶχεν. ἐπεὶ δὲ Δάτις ὑπὸ Δαρείου πεμφθεὶς λόγῳ μὲν, ὅτι πείθειναι δίκην Ἀθῆναιούς, ὅτι Σάρδεις ἐπέπρησαν, ἔρχομαι, κατατρέψασθαι τὸς Ἑλλήνας, εἰς Μαραθῶνα πηγήν τῶν πόλεων κατέβη καὶ τὴν χώραν ἐπόρηται, τῶν δὲ κακώτων τοῖς Ἀθῆναιαῖς ὅτι τὸν πόλεμον στρατηγῶν, μέγιστον μὲν εἶχεν ἀξίωμα Μιλτιάδης, δόξῃ δὲ καὶ δυνάμει δεύτερος ἢ Ἀρεΐδης: καὶ τότε πρὸς τῆς μάχης γνώμῃ τῇ Μιλτιάδου παροτρυνόμενος, ἔμικρον ἐποίησε ῥοπήν, καὶ παρ' ἡμέραν ἐκάστου στρατηγῶν ἑκάστου ἔρχομαι, ὡς πείθειν εἰς αὐτὴν τὴν στρατὸν, παρέδωκε Μιλτιάδῃ διδάσκων τὸς συνάρχοντας ὅτι οὐ πείθειται καὶ ἀκροῦσθαι τοῖς ἄφρονοισιν. οὐκ ἀσχερὸν, ἀλλὰ σεμνὸν ὅστις σωτήριον. ἔτι οὐ παροτρυνόμενος τὴν φιλονεικίαν, καὶ παροτρυνόμενος ἀλλοῖς ἀγαπᾶν μὴ γνώμῃ τῇ κακῆς ἡγεμονίας, ἔρρωσε τὸ Μιλτιάδῃ, ὅτι ἀπεισάσθαι τὸς ἄφρονας ἰσχυρὸν ἡγεμόνον χαίρειν γὰρ εἶναι ἕκαστος ἥδη οὐ κατ' ἡμέραν ἀρχεῖν, ἔκείνῳ παροτρυνόμενος. οὐ δὲ τῇ μάχῃ μάχιστα τῶν Ἀθῆναιῶν τὸ μέσου ποιήσαντος, καὶ πλείστοι ἐν αὐτῇ χρόνον τῶν βαρβάρων ἀντιπρὸς αὐτῶν καὶ τὴν Λεοντίδα καὶ Ἀντιοχίδα φυλίῳ, ἡγωνισάμενος τεταγμένον παρ' ἀλλήλους, ὅ, τε Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀρεΐδης. ὁ μὲν γὰρ Λεοντίδης ἦν, ὁ δὲ Ἀντιοχίδης. ἐπεὶ δὲ τρεῖς ἄνθρωποι τοῖς βαρβάροις ἐπέβαλον εἰς τὰς ναῦς, καὶ πλείοντα ὅσα ἐπέπρησαν ἑώρων, ἀλλ' ὑπὸ τῆς πίεματος καὶ τῆς θαλάσσης εἰσὼν παρὸς τὴν Ἀθηναίων ἀποβιβάσαι, φοβηθέντες μὴ τὴν πόλιν ἔρημον ἀβίωσιν τῶν ἀμυμονομένων, ταῖς μὲν ἐνθάδε φυλακῆς ἠπειρήσαντο παρὸς ὁ ἄστυ, καὶ κατήνυσαν αὐθιμῶν. οὐ δὲ Μαραθῶνι μὲν τῆς ἐαυτῶν φυλῆς Ἀρεΐδης ἀπολειφθεὶς φύλαξ τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῶν λαφύρων, οὐκ ἐφύλαττο τὴν δόξαν, ἀλλὰ χυδῶν μὲν ἀρχαίου καὶ χρυσῶν παρῆτος, ἐαθῆτος δὲ πηροδαπῆς καὶ χρημάτων ἄλλων ἀμυθῆτων ἐν ταῖς σκηναῖς καὶ τοῖς ἡλικασί σκάφεσιν ὑπάρχοντων, οὐτ' αὐτὸς ἐπεθύμησε ἵσχειν, οὐτ' ἄλλον εἶασεν, πλὴν εἰ τις ἐκείνον λαθόντες ὠφελήθησαν. ὦν ἦν καὶ Καλλίας ὁ ἀδελφός. τούτῳ γὰρ τις (ὡς εἶοικε τῶν βαρβάρων παροτρυνόμενος, οἰηθεὶς βασιλεία, ἀλλὰ τὴν κόμην καὶ τὸ φρόνιον, εἶ). παροτρυνόμενος δὲ καὶ λαθόμενος τῆς δεξιάς, ἐδείξε πολλὴν χρυσὴν ἐν λακκῶν πικραπορωρυγμένον. ὁ δὲ Καλλίας ὠμότατος ἀδελφῶν καὶ παρὰ νομότατος ἡγεμόνος, τὸν μὲν χρυσὸν ἀνείλετο, τὸν δὲ ἀδελφὸν, ὡς μὴ κατεῖποι παρὸς ἑτέροις, ἀπέκτεινεν. οὐκ οὐτοῦ φασι καὶ λακκῶν πλούτους ὑπὸ τῶν κομικῶν τοῖς ἀπὸ τῆς οἰκίας λέγεσθαι, σκωπτόντων εἰς τὸ πόπον ἐν ᾧ οὐ χρυσὸν ὁ Καλλίας ἔφην. Ἀρεΐδης δὲ τὴν ἐπώνυμον θυγῆς ἀρχὴν ἤρξε. καὶ τοὶ φησὶν ὁ Φαληρεὶς Δημήτριος ἀρξῆσαι τὸν ἄνδρα μικρὸν ἔμπροσθεν τῆς θανάτου μὲν τῆς Πλαταιῆς μάχης. οὐ δὲ ταῖς ἀναγραφαῖς, μὲν μὲν Ξαθηπιπίδῃ, ἐφ' οὗ Μαρδόνιος ἠτήθη Πλαταιαῖσιν, οὐδὲ ὀμῶνυμον Ἀρεΐδῃ ἐν πόλιν πολλοῖς λαβεῖν ὅστι. μὲν δὲ Φάνιππον, ἐφ' οὗ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχῃ σίκων, θυγῆς Ἀρεΐδης ἀρχὴν ἀναγέγραπται. πασῶν δὲ τῶν πρὸ αὐτῶν ἀρετῶν ἢ δικαιοσύνην μάχιστα τοῖς πολλοῖς ἀμύθησιν παρείχε, ἀλλὰ

ὁ τὴν χεῖρα ἐπέτελε γὰρ τὴν αὐτῆς καὶ χινοπάτιον ὑπάρχον. ὅθεν ἀνὴρ πένης καὶ δημοτικὸς ἐκλήθη τὴν βασιλικῶν καὶ τῶν τῶν παροτρυνόμενος ὁ δὲ τῶν βασιλέων καὶ τυραννῶν ὁμοίως ἐξήλωσεν,

petisseque ut inscriberet Aristidem. Admirante eo ac rogante, num quid in eum Aristides admiffisset, Nihil, (inquit) neque est mihi ille notus: verum stomachor quod passim Iustum dici audiam. Quo audito, nihil Aristidem ferunt respondisse, sed inscripsisse testule nomen suum, atque ei illam reddidisse. Vrbe excedens, supinas manus terendit ad cœlum, & diuersa sane fecit atq; Achilles vota: ne vllum tempus populo Atheniensi incidere, quo reminisci adigeretur Aristidis ciuitas. Anno tertio, quum Xerxes, per Thesaliam & Bœotiam in Atticam terram irrumperet, rescissa lege sciuerunt exulibus reditum, metu Aristidis potissimum, ne hostibus coniunctus complures ciues labefactaret, & ad desciscendum compelleret ad barbarum. Cæterum non perspexerunt eum satis. Nempe ille etiam ante hoc decretum non cessabat adhortari & stimulare ad libertatem tuendam Græcos, & post decretum, Themistocli cum summa potestate duci, omni in re consilio & opera aderat, atque hominem inimicissimum ob salutem publicam effecit quam clarissimum. Postquam enim deserere deliberauit Eurybiades Salamina, & prouecta in altum nocte classis barbarica cinctum vndiq; fretum & insulas obsedit: quum circumuentos Græcos animaduertisset nemo, Aristides ab Ægina præceps per mediam euectus hostilem classem contendit noctu ad tabernaculum Themistoclis, foliq; euocato, Nos iam (inquit) vana ista, Themistocles, si sapimus, & iuuenili deposita dissentione, salutare auspicemur & bonum certamen, Græciam contendentes conseruare: tu imperator & dux, opera ego & consilio, quando nunc vnum te optima ratione, classe vt quamprimum decertemus in angustiis intelligam consulere. Quum autem tibi reluctantur socii, hostes videntur opitulari. Pelagus vndique & à tergo stratatum hostili est classe, vt strenuos esse atque dimicare necessitas cogat vel inuitos, quod via fugæ nulla pateat. At quæ Themistocles, Puderet me (inquit) Aristide, si hac in re esses me potior: enitar autem cum præclaro principio luctando superare illud factis. Simul commentum ei quod struxerat barbaro, aperit, hortaturque Eurybiadi persuadeat & doceat, non posse nisi prælio nauali ipsos incolumes esse. nam fidem maiorem adhibebat ei. Vnde quum in consilio ducum diceret Themistocli Corinthius Cleocritus, nec Aristidi placere consilium ipsius quod præsens fileret, occurrit Aristides, *Nisi optimam sententiam Themistocles dixisset, non fuisse se taciturnum: tacere autem nunc, non hominis studio, sed quia comprobaret consilium.* Atque in his Græcorum nauarchi erant. At Aristides Pfyttaliam aduertens, quæ Salamini in faucibus prætenditur exigua insula, à magna manu hostium incessam, impigerrimum quenque ac fortissimum ciuem imponit in naues actuarias, atque in eam insulam irrumperit. Ibi inita cum barbaris pugna concidit omnes, præterquam siqui viui illustres in potestatem venerunt, in quibus fororis regis, Sandauces nomine, tres filii fuere. hos misit confestim ad Themistoclem. Ferunt hos ex oraculo quodam vate præcipiente Euphrantide,

πάποις τῶν πολιτῶν, προσέμιξε τῇ Ψυπάλειά: καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς βαρβάρους σωματίας, ἀπέκτεινε πάντας, πλὴν ὅσοι τῶν ὀπιφαναίων ζώντες ἦλθον. ἐν ᾧ τούτοις ἦσαν ἀδελφῆς βασιλέως ὄνομα Σαιδαύκης τρεῖς παῖδες οὓς ὄνους ἀπέσειλε πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ λέγονται κατὰ τι λόγον τῶ μαύτεως Εὐφραντίδου κελύσαντος,

A ὡς ἐν τῶν τυχόντων, ὡς καλεῖν ὅπως Ἀριστείδου ἐγγράφη. τὸ δὲ θαυμάσιον, καὶ πρῶτον μὴ τι κακὸν αὐτῷ Ἀριστείδης πεποίηκεν, οὐδὲν (εἶπεν) ὅσπερ γνώσκω τὸ ἀδελφῶν, ἀλλ' ἐνοχλοῦμαι πρῶτα καὶ τὸν δίκαιον ἀκούων. ταῦτα ἀκούσαντα τὸν Ἀριστείδου, ἀποκρίνασθαι μὴ ὅσπερ, ἐγγράφη ἢ τὸ ὄνομα ὀφράκα καὶ ἀποδοῦναι. τῆς δὲ πόλεως ἀπαλαττόμενος, ἠδὲ τὰς χεῖρας ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανόν, ἠύξατο τὴν ἐραπία (ὡς εἶπεν) ὡς ἄλλω ὡς Ἀχιλλεῖ, μηδὲνα κερὸν Ἀθηνάοις καταλαβεῖν ὅς ἀναγκάσει τὸν δῆμον Ἀριστείδου μνηστῆρα. τείτω δ' ἔπειτα Ἐρῆξ ἔχε Θεσπάλιας καὶ Βοιωτίας ἐλαύνοντος ὅτι τὴν Ἀθηναίων, λύσαντες τὸ νόμον, ἐψηφίσαντο τοῖς μετῆσσι κέρδοσιν μάλιστα φοβούμενοι τὸν Ἀριστείδου, μὴ παροδόμενος τοῖς πολεμίοις, ἔχε φέρη καὶ μεταπήση πολλοὺς τῶν πολιτῶν πρὸς τὸ βαρβαρόν. ὅσοι ὀρθῶς στρατοῦσιν τῶ ἀνδρῶν. ὅς γε καὶ πρὸ τῶ δόγματος τούτου διετέλει πρὸς τρέπων καὶ παροξύνων τῶς Ἑλλήνας ὅτι τὴν ἐλάβοι, καὶ μετὰ τὸ δόγμα τῶτο, Θεμιστοκλέους στρατηγῶντος ἀνδραγαθῶς, πρῶτα σωματίας καὶ συνεβέβηκεν, ἐνδοξότατον ὅτι σωτηρία κινήσει τὸν ἔθρονον. ὡς γὰρ ἀπολιπεῖν τὴν Σαλαμίνα βαρβαροῦσιν τῶ πρὸς C Εὐρυβιάδου, καὶ βαρβαρικῶν τεύχεων νύκτωρ ἀναστρεψαὶ καὶ πρὸς ἀναστροφῶν, τὸν τε πόρον ἐκ κύκλου καὶ τὰς νήσους κατεῖχον, ὅσπερ πρὸς τῶν κύκλων, ἦκεν ὁ Ἀριστείδης ἀπ' Αἰγίνης πρὸς ἀβόλως ἔχε τῶν πολεμίων νεῶν διεκπλοῦσας καὶ νυκτὸς ἐλθὼν ὅτι τὴν σκηνῶν τῶ Θεμιστοκλέους, καὶ καλέσας αὐτὸν ἔξω μόνον, Ἡμεῖς (εἶπεν) ὡς Θεμιστοκλέους, εἰ σωφρονοῦμεν, ἠδὲ τὴν σκηνῶν καὶ μείρακιώδη εἶσιν ἀφέντες, ἀρξώμεθα σωτηρία καὶ καλῆς φιλονηκίας πρὸς ἀλλήλους αἰμιλλώμενοι σωσῶν τὴν Ἑλλάδα, σὺ μὲν ἄρχων καὶ στρατηγῶν, ἐγὼ δὲ ὑποσηγῶν καὶ συμβεβήσων. ἐπεὶ καὶ νῦν σε D πρῶτα ἴσμεν μόνον ἀποστροφῶν τῶ δρίτων λογισμῶν, κελύσαντα ἀναναυμαχεῖν ἐν τοῖς φενοῖς τὴν ταχίστην. καὶ σοὶ τῶν συμμάχων ἀντιπροσθέντων, οἱ πολεμιοὶ σωματίας εἶοικασιν. ὅσοι γὰρ ἐκ κύκλου καὶ κατόπιν ἠδὲ πέλους ἐμπέπλησαι νεῶν πολεμίων, ὡς καὶ τῶς μὴ τῶν ἀναγκῆ κατεῖληφεν ἀγαθοῖς ἀνδρῶν εἶ καὶ μάχεσθαι. φυγῆς γὰρ ὁδὸς εἰλείπεται. πρὸς ταῦτα ὁ Θεμιστοκλέους εἶπεν, οὐκ ἂν ἐβουλόμην, ὡς Ἀριστείδης, σὲ καὶ τῶτό μου κρείττονα ἡμέα. πειρασμοῦ δὲ πρὸς καλῶν δρίτων αἰμιλλώμενος, ὑποβαλέσθαι τοῖς ἔργοις. ἅμα δὲ αὐτῶ φράσας τὴν ὑφ' αὐτῶ καταποδασθεῖσαν E ἀπάτῃ πρὸς τὸν βαρβαρόν, παρεκάλει πείθειν τὸν Εὐρυβιάδου, καὶ διδάσκειν ὡς ἀμύχανον ὅτι σωθῆναι μὴ ναυμαχεῖσθαι. εἶχε γὰρ αὐτῶ μάλλον πίσιν. ὅθεν ἐκ τῶ συλλογῶ τῶν στρατηγῶν εἰπόντος Κλεοκρίτου ὁ Κορινθίος πρὸς τὸ Θεμιστοκλέα, μηδ' Ἀριστείδης τὴν γνώμην δρέσκειν. αὐτῶ παρόντα γὰρ ὁ πᾶν ἀντίπεν ὁ Ἀριστείδης, ὡς ὅσα αὐτῶ εἰώπα μὴ λέγοντος τὰ ἄειστα τῶ Θεμιστοκλέους. νῦν δὲ ἡσύχασαν ἄλλοι, οὐ δὲ δύνοντο τῶ ἀνδρῶν, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐπαγαγόν. οἱ μὲν οὖν ναυαρχοὶ τῶ Ἑλλήνων ταῦτ' ἐπρόσθεν. Ἀριστείδης F δὲ ὄραν τὴν Ψυπάλειαν, ἢ πρὸς τῆς Σαλαμίνας ἐκ τῶ πόρου κήσται ἡσος οὐ μεγάλη, πολεμίων ἀνδρῶν μετὴν οὔσαν, ἐμβάσας εἰς ὑποσηγῶν τῶς πρὸς θυμοπάτοις καὶ μαχησ-

ὠμης ἢ Διονύσου καὶ Ἱερῶν Διῶν. τὴν δ' ἰσοῦσα τοῖς ὀπλί-
 ταις πρῶτα χόρην Ὀρεσίδησος παρὰ τῆς ἑσπέρου τοῖς ἐκ-
 φερθῶντοῖς πρὸς αὐτὴν, ὡς μήτε τ' φίλων πινὰ δ' ἔσθ' ἄρῃ-
 ναι, μήτε τ' πολεμίων ἀφ' ἑαυτῶν. ὁ γὰρ πλῆθος ὠθησὶ τῶν
 νέων καὶ τ' μάχης δ' ἡρπερώτατον εἴκει παρὰ τ' τόπον ἐκεί-
 νων ἡμέρας δ' ἑξ ἑπταμῶν ἔστηκεν ἐν τῇ Ἰστυαλείᾳ. μετὰ δ'
 τὴν μάχην ὁ Θεμιστοκλῆς ἀποπειρώμενος τῷ Ἀρεσίδῳ,
 κελὸν μὲν εἶπ' ὅτι περὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργον ἔλεγε, κρεῖτ-
 τον δ' εἰπεύοντα λαβεῖν ἐν τῇ Ἑυρώπῃ τ' Ἀσίᾳ, αἰαπλῶ-
 σαντας εἰς Ἑλλάσποντον τ' ταχίστην, καὶ δ' ἔδωκεν ἀφ' ἑαυ-
 τῶν. ἐπεὶ δ' Ἀρεσίδης αἰακράγων, τῶν μὲν ἐκέλευε
 τ' λόγῳ καταβαλεῖν, σκεπὴν δὲ καὶ ζήτησιν ὅπως τ' ταχίστην ἐκ-
 βάλλωσι τὸν Μῆδον ἐκ τῆς Ἑλλάδος, μὴ κατακλεισθεῖς ἀπο-
 εἶα φυγῆς μὲν πρῶτα διωόμενος τρεπῆ παρὰ ἀμύνας
 ἕως ἀνάγκης, οὕτω πέμψει πάλιν Ἀρνακίῳ Διονόχῳ ὁ
 Θεμιστοκλῆς ἐκ τ' ἀιχμαλώτων, κρύφα φράσας ὅτι βα-
 σιλεὶ καλέσας, ὅτι πλεῖν ὅτι τὰς γὰρ φράσας ὠρημῶν τοῖς
 Ἑλλήσποσι ἀποπέμψει, σὺ δὲ βασιλεῖα βασιλέως.
 ἐκ τούτου Ἐρένης μὲν ἀείφορος ἡρόμενος, ὅτις ὅτι τὸν
 Ἑλλάσποντον ἠπέγειτο Μαρδόνιος δ', τὸ φρατὴ δ' μαχησά-
 ται ἔχων παρὰ τειάκηντα μυριάδας, ἕως εἰπέτο, καὶ
 φοβέρος ἦν, ἀπ' ἰσχυρῶς τ' παρὰ τὸν ἐλπίδος, ἀπειλῶν
 τοῖς Ἕλλησι, καὶ γράφων τοιαῦτα, Νενικήκατε θαλασσίαις
 ξύλοις χερσῶν αἰ. φράσας, ὅτις ὅτις ἀμύνας κώπην ἐλαύ-
 νειν ἀλλὰ νῦν πλάττω μὲν ἢ Θεσσαλῶν γῆ, κελὸν δ' ὅτι Βοιω-
 τῶν πεδίον ἀγαθῶν ἵππων καὶ ὁ πλείταις ἐπαγωνίσασθαι.
 παρὰ τῆς Ἀθηνῶν ἐπέμψεν ἰδία γράμματα καὶ λόγους πα-
 ρὰ βασιλέως, τίς τε πόλιν ἀνδρῶν αἰακῶν ἐπαγγελλομέ-
 νος, καὶ χρημάτων πολλὰ δώσειν, καὶ τ' Ἑλλήνων κυρίας κα-
 ταστήσειν ἐκ ποδῶν τῶν πολεμῶν ἡρομένων. οἱ δὲ Λακεδαιμό-
 νιοι πυθόμενοι ταῦτα, καὶ δεισάντες, ἐπέμψαν Ἀθῆνας ἐπὶ
 σβείας, δεόμενοι τ' Ἀθηνῶν ὅπως πᾶδας μὲν καὶ γυναικῶν
 εἰς Σπάρτην ἀποπέμψωσι, τοῖς δὲ παρεσβυτέροις ἔσθ' παρ'
 αὐτῶν λαμβάνωσιν. ἰσχυρῶς γὰρ ἦν ἀπορία παρὰ τὸν δῆμον ἀ-
 πολωλέκτα τ' χόρην καὶ τ' πόλιν. ἔμψεν δὲ τ' παρὰ σβείων
 ἀκρόσσαντες, Ἀρεσίδῳ ψήφισμα γράψαντος, ἀπεκρίναντο
 θαυμαστῶν ἀποκρίσιν τοῖς μὲν πολεμίοις συληνῶν ἔχον φά-
 σκοντες, εἰ πρῶτα πλῆθος καὶ χρημάτων ὧνα νομίζοιεν, ὡς
 κρεῖττον εἶδεν ἴσασιν ὀργίζοντα δ' Ἀλακεδαιμονίους, ὅτι τ' πείσας
 καὶ τὴν ἀπορία τὴν νῦν παροῦσαν Ἀθηνῶν μόνον ὀρε-
 σαι, τ' δὲ ἀρετῆς καὶ τ' φιλοτιμίας ἀμνημονοῦσιν, ὅτι σὶ τοῖς
 ἕως τῆς Ἑλλάδος ἀγωνίζοντα παρὰ καλοῦντες. ταῦτα
 γράψας Ἀρεσίδης, καὶ τοῖς παρὰ σβείας εἰς τ' ἐκκλησίαι πα-
 ραγαγὼν, Λακεδαιμονίους μὲν ἐκέλευε φράζειν ὡς ὅτι ἔστι
 χρυσὸν ποσὸν πλῆθος οὐδ' ἕως γῆν, ἔτε ἕως γῆν, ὅσον
 Ἀθηνῶν δέξασθαι ἀπὸ τῆς Ἑλλήνων ἐλευθερίας τοῖς
 ὅτι παρὰ Μαρδόνιος, τ' ἥλιον δέξασθαι, Ἀχρεῖς αὐτῶν (ἔφη)
 ταῦτα παρὰ τῆς πόρειας, Ἀθηνῶν πολεμήσοισι Πέρ-
 σης ἕως τ' δεδῆσθαι χόρην, καὶ τ' ἡσθεμῶν καὶ κατὰ
 κεκαυμένων ἱερῶν. ἐπὶ δὲ ἀρετῆς ἴσασθαι τοῖς ἱερεῖς ἔγραψεν,
 εἰ τις ὅτι κηρυκὸς ἀπὸ Μήδου, ἢ τὴν συμμαχίαν ἀπολί-
 πει τῶν Ἑλλήνων. ἐμβαλόντος δὲ Μαρδόνιος δ' ὁ δὲ τῶν εἰς
 τὴν Ἀθῆναι, αὐτῶν εἰς Σαλαμίνα διεπέρασεν. Ἀρεσίδης δὲ πεμψθεὶς εἰς Λακεδαιμόνα, τῆς μὲν βραδυτῆτος
 ἀνδρῶν ἐκέλευε καὶ τ' ὀλιγαρίας, παρὰ μὲν αὐτῶν τὰς βαρβάρων τῶν Ἀθηνῶν, ἡξίου δὲ παρὰ τὰ ἔτι σωζόμε-
 να τῆς Ἑλλάδος βοηθεῖν. ταῦτα ἀκρόσσαντες οἱ ἔφοροι, μετ' ἡμέραν μὲν ἐδόχον παύσειν καὶ βαθυμῆν ἔορτάζοντες.
 (ἡ γὰρ

A Omesti Baccho immolatos. Eam insulam sepfit
 circumquaq; Aristides armatis, ad excipiendos il-
 los qui eo raperentur, quo nemo ex amicis periret,
 aut elaberetur ex hostibus. Nam impressionem
 maximam nauium maximamq; pugna vim appa-
 ret circa eum locum constitisse: quare & in Pfyta-
 lia trophaum excitauerunt. Sub praelium, quo pe-
 riclitaretur Aristidis sententiam Themistocles,
 praclarum factum ab ipsis ait perpetratum, verum
 superesse praclarus, ut prouecti quamocysime in
 Hellepontum, ponte interscisso Asiam caperent
 in Europa. At quum succlamaret mittendum Ari-
 stides hunc sermonem, imo rationem ineundam,
 B & quaerendum ut quam celerrime Medum Gra-
 cia eiicerent, ne inclusus fuga intercepta ad vim
 cum tanto exercitu conuerteret se ex necessita-
 te: ita Themistocles iterum misit occulte ex capti-
 uis Arnacem eunuchum, qui clam regi demon-
 straret, quod cupiat eum seruatum: Graecos se, qui
 ad pontem contendebant, auertisse. Hinc praetre-
 pidus Xerxes properauit ad pontem: Mardonius
 vero cum delectissimis copiis ad trecenta millia
 est relictus. Formidabilis hic erat, elatus firmissima
 legionum spe, & ad Graecos minaces literas scri-
 ptis, Marinis lignis viros superastis mediterraneos
 C remigandi rudes, sed nunc spatiosa est Thessalica
 regio, apti Boeotiae campi egregio equitatu & pe-
 ditatu ad decertandum. Ad Athenienses priuatim
 literas regis mandato misit, pollicentis, si se recep-
 sent, urbem ipsis instauraturum se, magnam pecu-
 niam daturum, & imperium traditurum Graeciae:
 Quae vbi Lacedaemonii acceperunt, formidantes
 miserunt Athenas legatos, contenderuntq; a po-
 pulo Atheniense ut coniuges & liberos suos Spar-
 ta mitterent, senibus se suppeditaturos victum: si
 quidem premebat grauis egestas exutum agro &
 vrbe populum. Verum auditis legatis responsum
 reddidit ex Aristidis rogatione magnificum: Igno-
 scere hostibus se quod diuitiis & pecunia, quib. ni-
 hil nossent praestantius, omnia ducerent venalia:
 D Lacedaemoniis vero succensere, qui praesente po-
 puli Atheniensis paupertate & inopiam viderent,
 virtutis & magnanimitatis non meminissent, ex-
 citates eum ad dimicandum pro Graecia cibi merce-
 de. Ex hac rogatione in concione deductis legatis
 Lacedaemoniis, iussit eos domum renuntiare, Quic-
 quid foret vel super vel sub terra auri, id tanti non
 esse populo Atheniensi, ut libertate Graeciae sit pro-
 ditur. Mardonii legatis sole monstrato, dixit, Quo-
 E ad hic eum cursum tenebit, populus Atheniensis
 de vastatis finibus, de prophanatis & incensis tem-
 plis Persas bello persequetur. Adhuc rogationem
 tulit, ut in capita illorum qui legationem ad Me-
 dos misissent, aut foecitatem deseruissent Graeco-
 rum, deuotiones conciperent sacerdotes. Incur-
 sante secundo in terram Atticam Mardonio, trans-
 meauerunt iterato Salamina: Aristides autem La-
 cedaeonem missus incurfauit cunctationem &
 oscitantiam illorum, qui conculcandas denuo
 barbaris Athenas obiecissent. Postulauit au-
 tem ut ad tuenda ea quae adhuc starent in Graecia,
 F occurrerent. His auditis, ephori ludere interdium
 simulabant, ac solutos esse se festum diem agentes.

(ἡ γὰρ

nam inciderant in id temporis Hyacinthia. Nocte
 verò delectorum Spartiarum quinque millia,
 quorum singuli septenis llotis seferant se, in-
 sciis Atheniensibus dimiserunt. Quum iterum
 iam adisset illos Aristides, castigaretque: hi verò
 cum risu delirare dicerent eum & dormire, iam e-
 nim ad Oresteum agmen esse & in peregrinos
 contendere, (sic enim vocabant Perfās) Parum
 tempestiue (inquit Aristides) luditis vos, qui pro
 hostibus imponitis amicis. Hæc Idomeneus tra-
 dit. At in rogatione Aristidis non ipse legatus, sed
 Cimon, Xanthippus, & Myronides produntur.
 Lectus ad prælium dux cum libera potestate ve-
 nit Platæas octo millibus militum. Illic Pausa-
 nias vniuersi Græcorum exercitus dux cum Sparta-
 tiatis coniunxit se ei. Eòdem cæterorum Græco-
 rum copiæ confluebant. Barbarorum omnium ca-
 stra secundum Asopum amnem porrecta, nullis
 finibus continebantur ob magnitudinem. Im-
 pedimenta & pretiosissimas quasque res circum-
 seferant muro quadrato: cuius singula latera
 longitudinem implebant denum stadiorum. Pau-
 sanias autem cæterisque Græcis in communi
 vaticinium ediderat Tifamēnus Elius, præci-
 nuitque victoriam si se defenderent, non si inua-
 derent priores. Aristidi, qui Delphos miserat, re-
 spondit Apollo: laturos ex hostibus victoriam A-
 thenienses, si vota Ioui, Iunoni Citheroniæ, Pani
 & nymphis Sphragitidibus nuncupassent, ac sacra
 heroibus fecissent Androcraati, Leuconi, Pisan-
 dro, Damocrati, Hypsioni, Actæoni, Polyido: &
 in propriis finibus decreuissent in Cereris Eleusi-
 niæ & Proserpinæ campo. Hoc oraculum relatum
 iniicit Aristidi scrupulum. Quippe heroës, quibus
 præcipiebat sacrificare, duces fuerant Platæen-
 sium, & antrum nympharum Sphragitidum in v-
 no vertice est Citheronis occasui solis æstiuo ob-
 uersum: quo loco fuerat olim (vi fama est) oracu-
 lum, multi que incolæ fanatici erant, quos Nym-
 pholeptos vocabant. Eleusiniæ verò Cereris cam-
 pi, & prælium in propriis finibus si committerent,
 promissa Atheniensibus victoria è diuerso accie-
 bat & transferebat in Atticam bellum. Hic prætor
 Platæensium Arimnestus, visus est per quietem in-
 terrogatus ab Ioue Seruatore quid statuissent Græ-
 ci, respondisse, Cras Eleusina, domine, mouebi-
 mus hinc castra, atque ibi ex sortibus Apollinis
 cum barbaris dimicabimus. ac deus subiecisse, to-
 to cælo eos errare: ibidem enim in finibus Platai-
 cis significare oraculum, & si inuestigarent, ipsos
 inuenturos. Hæc Arimnesto quum oblata di-
 lucidè essent, expergefactus accersuit properè
 ciuium peritissimos & maximos nati: quibus cum
 re communicata atque discussa, reperit iuxta
 Nysia sub Citherone, perquam vetustum fa-
 num esse Cereri Eleusiniæ & Proserpinæ nun-
 cupatum. Mox Aristidem duxit secum ad locum
 illum. Erat cum primis idoneus ad pedestrem
 aciem illis qui inferiores equitatu essent: quòd
 radix Citheronis impedita equitibus reddat ex-
 trema campi, quæ contingit facellum. Ibi etiam
 propè Andocratis fanum erat frequentium & o-
 pacarum arborum luco septum. Et quo nihil in o-
 raculo ad spem victoriæ desideraretur, decreue-
 runt Platæenses Arimnesto promulgante, vt ter-
 mini ad Atticâ finium Plataicorum amouerentur,
 èδδξε τοῖς Πλαταιέσιν, Αἰμνήσου γῶμῳ εἰπόντος, ἀμείλιν τὰ πρὸς τὴν Αἰθικὴν ὄρεα τῆς Πλαταιίδος,

A ἡ δὲ αὐτοῖς Ἰακίνθια) νυκτὸς δὲ πεντακισχίλιους Σπάρ-
 τιατῶν ὀπιλέξαντες, ὡν ἕκαστος ἐστὶ ἀπὸ αὐτὸν εἰλωτὰς
 εἶχεν, ἐξέπεμψαν, ὅσῳ εἰδότες τῶν Αἰθικῶν. ἐπεὶ δὲ πάλ-
 λιν ἐγκαλῶν ὁ Αἰσιδὴς παρεστῆθεν, οἱ δὲ σὺν γέλωτι
 ληρεῖν αὐτὸν ἔφασκον καὶ καθεύδειν ἢ δὴ γὰρ ἐν Ὀρεσίῳ τῆ
 τῶν εἰ) πορθομένων ὅπῃ τὸς ξένους. (ξένους γὰρ ἐκάλουσαν τὸς
 Πέρσας) οὐ χεῖρα ἐφῆ παίζειν αὐτὸς ὁ Αἰσιδὴς, αἰτῆ
 τῆ πολεμίων τὸς φίλους ἐξαπατῶσας. ταῦθ' οἱ πρὸς τῆ Ἰδο-
 μνέα λέγουσιν. ἐν δὲ τῆ ψήφισματι τῆ Αἰσιδὴς παρεσθ-
 τῆς ὅσῳ αὐτὸς, ἀλλὰ Κίμων καὶ Ξανθίππος καὶ Μυρωνίδης φέ-
B ρονται. χερσὶν αὐτῶν ἀποκράτωρ ὅπῃ τῆ μάχῃ, καὶ
 τῶν Αἰθικῶν ὀκτακισχίλιους ὀπλίτας ἀγαλαβῶν, ἦκεν εἰς
 Πλαταιάς. ἐκεῖ δὲ Πάυσανίας ὁ τῆ σύμπλοκος ἡγεμῶνος
 Ἐλλήνων σὺν ἐμίξεν, ἔχων τὸς Σπαρτιάτας καὶ τῶν ἄλλων
 Ἐλλήνων ἐπέρρει ὁ πλῆθος. τῆ δὲ βαρβάρων ὁ μὲν ὄλοντο τῆς
 φραδοπέδειας πρὸς τῆ Ἀσωπὸν ποταμὸν παρκατέαμνῆς
 ὁ δὲ εἰς ἡδὲ μέγθος πρὸς τῆς ἀποκταίας καὶ τὰ κυ-
 εἰώτατα πῆχος ἀειφραξάντο τεράγωνον, οὐ τῆ πλῆθῶν
 ἐκείνη μῆκος ἡδὲ δέκα σταδίων. Πάυσανία μὲν οὖν καὶ τοῖς Ἐλ-
 λησιχοῖν Τισαμνῶν ὁ Ἡλείος ἐμαρτήσατο καὶ παρεῖπεν νί-
C κτω ἀμυμονοῖς καὶ μὴ παρεπιχρῆσιν. Αἰσιδὴς δὲ πέμ-
 ψαντος εἰς Δῆρον, αἰεῖλεν ὅσῳ Αἰθικῶν καὶ ἄλλων
 ἔσασθ' τῆ ἐκείνων ἀρχομένων τῶν Διὶ καὶ τῆ Ἥρα τῆ Κιθαί-
 ρωνία, καὶ Πανί, καὶ νύμφας Σφραγίτις καὶ θυοῖτας ἦρασιν,
 Ἀνδροκράτει, Λάκωνι, Πεισάνδρῳ, Δαμοκράτει, Ὑψίω-
 νι, Ἀκταίῳ, Πολύδῳ καὶ τῆ κίνδυνον ἐν γὰρ ἰδία ποιουμένων
 ἐν τῶν πεδίων τῶν Δάμαξος τῶν Ἐλθονιάς καὶ τῶν Κόρης.
 ὅσῳ ὄρησιμος ἀπειρεχθεῖς ἀποείαν τῶν Αἰσιδὴς παρεῖχεν.
 οἱ μὲν γὰρ ἦραες οἱς ἐκέλευε θύειν, ἐρηγῆται Πλαταιέων
 ἦσαν, καὶ τῆ Σφραγίτιδων νυμφῶν αἰεῖον ἐν μῆα χερυφῆ τῆ
D Κιθαίρωνος ἐστὶν εἰς δυσμὰς ἡλίου θεῖνας τεράμνῶν. ἐν
 ὅσῳ μὲν πρὸν ἡδὲ πρὸς τῆ, (ὡς φασὶ) καὶ πολλοὶ κατέχρηστο τῆ
 ὀπιχρῆτων, ἔς νυμφολήτοις παρεσηγῆθον. ὁ δὲ τῆ Ἐλθον-
 νίας Δῆμηξος πεδίων, καὶ τῆ μάχῃ ἐν ἰδία χώρα ποιουμένων
 τοῖς Αἰθικῶν νικῶν δίδουσαι, πάλιν εἰς τῆ Αἰθικῶν αἰεκα-
 λείτω καὶ μετῆς τῆ πόλεμον. ἐνθα τῶν Πλαταιέων ὁ φρατηγὸς
 Αἰμνήσος ἐδδξε χεῖρα τὸς ὑπνοῖς ἔσασθ' Διὸς τῆ σωτήρος ἐ-
 φρωτῆ μῆρον αὐτὸν ὅσῳ δὴ παρεῖπεν δέδοκται τοῖς Ἐλλησιν,
 εἰπεῖν, Ἀυεῖον εἰς Ἐλθονία τῆ φραπαὶ ἀπάξομεν, ὅσῳ ἀσπασα,
 καὶ ἀφμαχέμθα τοῖς βαρβαροῖς ἐκεῖ καὶ τῆ πύλοχρησον. τῆ
E οὖν θεὸν φαίει ἀφμαχέμθα αὐτοῖς τῆ πύλοχρησον. αὐτοῖς γὰρ εἰ) ὅσῳ
 πρὸς τῆ Πλαταικῶν τὰ πύλοχρησον, καὶ ζῆτιώτας ἀνδρῶσιν.
 τῆτων ἐναργῶς τῶν Αἰμνήσος φαίνων, ἐξεχρῆθῶνος,
 τάχιστα μετεπέμψατο τοῖς ἐμπειροτάτοις καὶ φρεσούτατοις τῆ
 πολιτῶν. μὲν ὡν ἀφμαχέμθῶνος καὶ σὺν ἀφμαχέμθῶν, ὅσῳ ὅπῃ τῆ
 Νεισῶν πλησίον ἔσασθ' τῆ Κιθαίρων, ναός ἐστὶν ἐρηγῆτος πά-
 νου Δῆμηξος Ἐλθονιάς καὶ Κόρης φρεσασηγῆθῶνος. ἀ-
 θῶς οὖν τῶν ἀφμαχέμθῶν τὸν Αἰσιδὴν, ἦγῆ ὅπῃ τὸν τόπον ἀ-
 φρεσάτων ὄντα τῶν ἀφμαχέμθῶν φάλαγγα πεζικῶν, ἰπποκρε-
 τουμένων ἀφμαχέμθῶν ἔσασθ' τῆ Κιθαίρων, ἀφμαχέμθῶν ποι-
F ούσας τὰ κατὰ λῆξῶντα καὶ συγκυρωῖτα τῆ πεδίου πρὸς
 τῆ ἰερόν. αὐτῶν δὲ ἡδὲ καὶ τῆ Ἀνδροκράτης ἦθῶν, ἐγγύς ἄλ-
 σει πυκνῶν καὶ συσκίων δένδρων ἀειχρῶν. ὅσῳ δὲ
 μῆδεν ἔλλιπες ἔχη πρὸς τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ὁ χρησιμὸς,
 ἐδδξε τοῖς Πλαταιέσιν, Αἰμνήσου γῶμῳ εἰπόντος, ἀμείλιν τὰ πρὸς τὴν Αἰθικὴν ὄρεα τῆς Πλαταιίδος,

καὶ τὴν χώραν ὀπιδοῦναι τοῖς Ἀθηναίοις ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἐν
 οἰκείᾳ καὶ τῆς χρησιμῶν ἐπισημοῦσα. ταῦτα μὲν ἔν τῳ φιλο-
 πιδῶν τῳ Πλαταιῶν ἔτα στωέον ἐβόησαν ἡμέρας, ὥστε καὶ
 Ἀλέξανδρον ἤδη βασιλεύοντα τῆς Ἀσίας ὑπερῶν πολλοῖς ἔτεσι,
 τειχίζουσα τῆς Πλαταιῶν, ἀνείπειν Ὀλυμπιάσιν ὑπὸ κήρυ-
 κος, ὅτι ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἀποδίδωσι Πλαταιῶσι, τῆς ἀδρα-
 γασίας καὶ τῆς μεγαλοψυχίας χάριν, ὅτι τῆς Ἑλληνιστῶν
 Μηδικῶν πολέμων τῆς χώρας ἀπέδωκεν, καὶ παρέσθον αὐτὸς ὑπο-
 θυμοπάτης. Ἀθηναῖοι δὲ Τεγεάταις ἐπὶ ταῖς ἐξέουσι εἰσαίντες,
 ἠξίον, ὡς ἄει, Λακεδαιμονίων δὲ δόξιον ἐχόντων κέρους,
 αὐτοῖς δὲ δῶνυμον ἔχειν πολλὰ τῶν αὐτῶν παρηγόνοι, ἐκω-
 μιάζοντες ἀγρομακτέντων δὲ τῆς Ἀθηνῶν, παρελθὼν ὁ Ἀει-
 κείδης, εἶπε, Τεγεάταις μὲν ἀνείπειν ἐπὶ δῶνυμον καὶ ἀ-
 δραγασίας ὁ παρὼν κερὸς εἰ δίδωσι, πρὸς δὲ ὑμᾶς ὡς παρ-
 παταί, καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήνας λέγειν, ὅτι τῆς ἀρετῆς ὄρε
 ἀφαιρεῖται τόπος, ὅθεν δίδωσιν ἡμῶν δὲ αὐτοῖς ἡμῖν παῖζιν ἀπο-
 δῶτε, πειρασόμεθα κρομοῦντες καὶ φυλάττοντες, μὴ κα-
 ταχμῶν τοῖς παρηγοῦσι μῦθος ἀγῶνας. ἡ κερὸν γὰρ οὐ τοῖς
 συμμάχοις εἰσαίνοντες, ἀλλὰ μαχούμενοι τοῖς πολε-
 μίοις οὐδὲ ἐπαγεσόμενοι τοῖς πατέρας, ἀλλὰ αὐτοῖς ἀδρας
 ἀγαθῶν τῆς Ἑλλάδος παρῆγοντες, ὡς ὅτι ὁ ἀγὼν δείξει καὶ
 πόλιν καὶ ἀρετῆς καὶ ἰδιώτην, ὅπου τοῖς Ἑλλήσιν ἀξίος
 ἔστι. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ στωέοντες καὶ ἡγεμόνες, ἀπέδε-
 ζοντο τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ θάτερον αὐτοῖς κέρους ἀπέδο-
 σαν. οὐσης δὲ μετεώρου τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα τοῖς
 Ἀθηναίοις τῶν παρηγοῦσιν ὀπισθοφάλας ἐχόντων, ἀ-
 δρες ἐξ οἰκῶν ὀπιφαιδῶν καὶ χρημάτων μεγάλων, πένητες
 ὑπὸ τῆς πολέμου γεγῆνοτες, καὶ πᾶσαι ἅμα τῶν πλείων τῶν
 ἐν τῇ πόλει δυνάμειν αὐτῶν καὶ δόξαι οἰχομένην ὀραίντες,
 ἐτέρων πηρομένων καὶ ἀρετῶν, στωήλον εἰς οἰκείαν πινά
 τῶν ἐν Πλαταιῶν κρύφα, καὶ στωήλον αὐτῶν καὶ ἀλῦσιν τῶν
 δῆμον εἰ δὲ μὴ παρηγοῦσιν, λυμυρεῖσθαι τὰ παρηγοῦσιν,
 καὶ τοῖς βάρβαροις παρῶσιν. παρηγοῦσιν δὲ τούτων
 ἐν τῶν παρηγοῦσιν, καὶ στωήλον ἤδη διεφθαρμένων, ἀγαθῶ-
 μος ὁ Ἀεικείδης, καὶ φοβηθεῖς τὸν κερὸν, ἐγὼ μὴτ' ἐδῶ
 ἀμελούμενοι δὲ παρηγοῦσιν, μὴτ' ἀπὸν ἐκκαλύψωσιν, ἀγο-
 οῦσας εἰς ὅσον ἐκβήσεται πλήθος ὁ ἐλεῖρος, τῆς τοῦ δικαίου
 ζητῶν ὄρεν αὐτῶν τοῦ συμφερόντος. ἐκτὼ δὲ πινάς ἐκ πολλῶν
 στωέοντες, καὶ τούτων δύο μὲν οἷς παρηγοῦσιν ἡ κερὸς παρη-
 γράφουσι, καὶ πλείων αἰτίας εἶχον, Αἰσχίνης Λαμωρῶν καὶ
 Ἀγασίας Ἀγασίας, ὡς ἔχοντο φεύγοντες ἐκ τῶν παρηγοῦσιν
 πινά δὲ ἄλλοις ἀφῆκε, παρηγοῦσιν διδίδει καὶ μετὰ γὰρ αἰτίας
 ἐπὶ λαθαίνειν οἰομένους ὑπὸ τῶν ὡς μέγα δικαστέον ἔχουσι
 τῆς πόλεμον, ἀπολύσασθαι τῶν αἰτίας ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆ
 πατείδι βελούμενοι. μὲν ταῦτα Μαρδόνιος, ὃς πλείων ἐ-
 δόκει ἀφῆρειν τῆς Ἑλλήνων, ἀπεπειράτο, τῆς ἵππων ἀφῆρειν
 αὐτοῖς ἐφείσιν καὶ τῶν ὀρεῶν ὑπὸ τῆς παρηγοῦσιν τοῦ Κιθαιρω-
 νος, ἐν χωρίοις ὀρεῶν καὶ περὶ ὄρεσι, πλείων Μεγάρων. ἐ-
 πι δὲ τειχίζουσι δὲ πλήθος ὄντες ἐν τοῖς ὀρεῶν μᾶλλον
 ἐστρωπέδοντο. δι' ὃ καὶ κερὸς ἐπαρῶν ὑπὸ τῆς ἵππων, ῥυεί-
 σης ἐπὶ αὐτοῖς καὶ παρηγοῦσιν ἐχούσης παρηγοῦσιν. ἐπεμπον
 οὖν ἀφῆρειν καὶ πινά παρηγοῦσιν Παισαίας, βοηθεῖν κελούον-
 τες, ὡς οὐ δυνάμενοι καθ' αὐτοῖς ὑπὸ τῆς βαρ-
 βάρων πλήθος. ταῦτα Παισαίας ἀκούων, ἤδη δὲ καὶ κερὸν
 ἀποκεκρυμμένον ἀκροῦσιν καὶ τῶν παρηγοῦσιν πλήθος τῆς παρηγοῦσιν
 τῆς Μεγάρων, καὶ στωέοντες αὐτὸς εἰς ὀρεῶν,

agrumque donarent populo Atheniensi: quo pro
 Græcia ex oraculo decernerent in suo. Quæ Pla-
 tænsium magnificentia usque adeo fuit decanta-
 ta, ut multis annis post Alexander iam Asia positus,
 quum erigeret mœnia Platæarum, per præconem
 Olympiis pronuntiaret, hanc se gratiam virtutis,
 & magnanimitatis ergo referre Platænsibus,
 quod Græcis bello Medico essent agrum suum
 largiti, promptissimamque operam nauassent. Te-
 geatæ autem de loco in acie ambigentes cum A-
 theniensibus, postulauerunt, quia vetere more
 dextrum cornu Lacedæmonii tenebant, ut item
 attribueretur ipsis læuum, atque hinc multum ma-
 iores suos extulerunt. Indignantibus Atheniensibus
 procedens Aristides, Tegeatis (inquit) ut de
 claritate & virtute reclamemus, præsens non per-
 mittit tempus: apud vos verò Spartiatæ & reliquos
 Græcos dicimus, loco neque adimi neque conferri
 virtutem. Quem vos ordinem nobis assignabitis,
 eum dabimus operam ut ornemus atque tueamur:
 nec decora deformemus priora: neque enim ut
 tumultuemur contra socios adsumus, verum ut cū
 hostib. dimicemus: neque ut patres nostros laudi-
 bus feramus, sed quo nosmetipsos præstemus Græ-
 ciæ viros fortes. Si quidē præsens mars declarabit,
 quanti quæque ciuitas, & dux & priuatus sit apud
 Græcos æstimandus. Hæc vbi dicta dedit, confi-
 lium & duces collaudatis Atheniensibus alterum
 cornu attribuere. Suspensa Græcia & præcipuè
 rebus Atheniensium ancipitibus, certi homines
 ex illustribus familiis & pecuniosi, qui per bellum
 ad paupertatem reciderant, & qui omnem simul
 cum opibus potentiam domi & auctoritatem
 perire cernebant sibi, honoribus & imperiis ad
 alios delatis, in certas ædes Platæis conuenerunt
 occultè, coniuraueruntque de euertenda populæ
 auctoritate: quod si minus procederet, de labe-
 factanda summa rerum & barbaris prodenda.
 Dum hæc in castris miscerentur, & multi iam fue-
 runt deprauati, odoratus rem Aristides & articu-
 lum veritus, statuit neque negligere rem, neque
 totam excutere, incertus ad quam multos ea quæ-
 stio pertinere posset: maluitque iustitiæ quàm v-
 tilitati publicæ imponere modum. Igitur ex mul-
 tis corripit octo tantum. Quorum duo, quibus iu-
 dicium fuit primis dictatum, qui que maximè son-
 tes erant, Aischines Lamprensis & Agesilas Achar-
 nensis, ex castris profugere. Cæteros dimisit ani-
 mum recipiendi & pœnitentiæ locum dans iis
 qui de se nondum compertum arbitrabantur: ad-
 monensque magnum ipsis propositum forum esse
 bellum, quo si rectè atque iustè consulere patriæ,
 diluere crimina valerent. Inde Mardonius, ut
 Græcos periclitaretur, quo præstare plurimum eis
 videbatur, equitatum confertum immisit in eos
 sub radice Citheronis locis sedentes munitis &
 asperis, præter Megarenses, qui ad trium millium
 numerum regione planiore castra habebant. vnde
 ab inuolante in patentes vndique equitatu
 affligebantur. Itaque mittunt properè nuntium
 ad Pausaniam subsidium petiit, non posse solos
 se vndam subsistere barbarorum. Quibus nun-
 tiatis Pausanias iam castra Megarensium despi-
 ciens nube cooperta iaculorum & sagittarum,

illosque in arcum contractos, suppetias venire ipse cum graui armatura Lacedæmoniorum nulla valuit ratione, sed aliis ducibus & manipularibus Græcorum, qui præstò erant, virtutis & gloriæ laudem proposuit, si qui vltro susciperent proludere & opem ferre Megarensibus. Torpentibus cæteris omnibus suscepit Atheniensium nomine Aristides negotium, & manipularium mittit impigerrimum Olympiodorum, cum ipsius manipulo delectis viris trecentis & admistis sagittariis. Quibus actutum instructis atq; in barbaros incurrentibus, equitum barbarorum Masistius præfectus, vir ingenti robore corporis proceritateque & specie rara, vbi id considerauit, conuertit equum atque in eos infestum admisit. Quibus illum excipientibus & confligentibus acris dimicatio extitit, quasi periculum in hac summae facientibus. Ibi equus eius sagittâ ictus Masistium effudit. Lapsus præ armorum pondere, & ipse attollere sese agrè valuit, nec facilè eum instantes Athenienses & ferientes potuerunt vulnerare: quia non solum pectus & caput, sed & reliqua membra auro & ære & ferro habebat munita. Tandem quidam, qua oculum aperiebat galea, hastili iaculi fodiens interemit eum: reliqui Persæ relicto cadauere fugam cepere. Senserunt huius victoriæ magnitudinem Græci non ex caforum numero (quippe pauci ceciderant) sed ex lectu barbarorum. Etenim ob Masistii necem, semetipsos, equos, mulosque totonderunt, eiulatuque & planctu campum compleuerunt, quod virum amisissent secundum ipsum Mardonium virtute & autoritate longè primum. Post equestre prælium abstinuit diu vtraque pars pugna. Propugnantibus enim vates iuxta Persis ac Græcis victoriæ denuntiabant ex extis: perniciem, si inuaderent hostem. Inde Mardonius, quòd ei in paucos dies superesset comæatus, Græcorum verò quotidie affluentibus aliquibus numerus cresceret, moræ impatiens statuit non vltà cunctari, sed prima luce Asopum transire, atque Græcos adoriri ex improviso. Id ducibus vesperi edixit. Noctis conticinio vir equo veclus, silentio admouit se castris Græcorum. Alloquutus statione petiuit vt euocaretur Aristides Atheniensis, qui quum properè adesset, Alexander sum (inquit) Macedonum rex: huc contendi, summo periculo vestri studio obiiciens, ne res improvisa vos percellat, quo dimicetis deterius. Nam cras decernet vobiscum Mardonius acie: non ille quidem vlla spe bona fultus vel animo, verum angustiis pressus necessariorum. Quippe vates quoque tristibus extis & oraculorum responsis deterrent eum à conflictu, occupatque languor ingens exercitum & stupor. Cæterum animum acuat necesse est & fortunam experiatur, aut sedens extremam sustineat famem. Ita fatus Alexander rogauit Aristidem id vt mente teneret & meminisset, alteri ne reuelaret. Hic verò conuenire negauit vt Pausaniam ea, penes quem esset imperium, celaret: apud alios ostendit hoc ante pugnam se non vulgaturum, at si vicissent Græci, neminem Alexandri studium & propensum animum ignoraturum. His dictis rex Macedonum retrò se recepit. Aristides verò ad tentorium Pausaniæ profectus.

λαδς τῶ Μακεδόνων ἀπήλαυνεν ὁπίσω πάλιν, ὃ, τε Αἰσιδῆς ἀφικόμενος ὅτι τὴν σκηνὴν τοῦ Πausaniῆος

A αὐτὸς μὲν ἀμύχανος ἢ πρὸς ἰπποδάμο ἀμύειν, ὀπλιτικῆ φάλαγγι καὶ βαρεῖα τῆ Σπαρτιατῶν τοῖς δὲ ἄλλοις στρατηγῶσι καὶ λοχαγῶσι τῶν Ἑλλήνων πρὸς αὐτὸν οὐσα πρὸς ὅτε ζῆλον ζρετῆς καὶ φιλοθυμίας, εἰ δὴ πινες ἔχοντες ἀναδέξαντο πρὸς ἀγωνίαν καὶ βοήθῃσιν τοῖς Μεγάρωσι. τῶ δὲ ἄλλων ὀκνηώτων, Αἰσιδῆς ἀναδέξαντο ἄρ τῶ Αἰθιωαίων ὁ ἔργον, ἀποπέλλῃ τῶ πρὸς θυμὸν τῶν λοχαγῶν Ολυμπιόδωρον, ἔχοντα τὸς ὑφ' αὐτὸν τεταμένους λογάδας τετρακσίους, καὶ τοξότας ἀναμεμειμένους σὺν αὐτοῖς. τέτων ἰξέως διεσπασσάντων καὶ πρὸς φερεμένων δρόμων, Μασίστος ὁ τῶ βαρβάρων ἰππαρχος, ἀπὸ ἀλκῆ τε θαυμαστος, μεγάλῃ τε καὶ καλλίστῳ σώματος ἄριστος, ὡς κατείδεν, ἐδαυτίον ὅτι πρέλας τῶ ἵππων, εἰς αὐτοῖς ἤλαυνε. τῶ δὲ ἀναρχομένων καὶ συμβαλόντων, ἢ ἀγῶν καρτερός, ὡς πείραται ἐν τέτῳ τῶ πρὸς λαμβανόντων. ἐπεὶ δὲ τοξόταις ὁ ἵππος τῶ Μασίστων ἀπέριψε, καὶ πεσὼν, ὑπὸ βάρεσι τῶ ὀπλων αὐτὸς τε διεκίνητος ἢ ἀναφέρειν, καὶ τοῖς Αἰθιωαίοις ὅτι κειμένων καὶ παίοισι δεσμεταχείριστος, οὐ μόνον γέροντα καὶ κεφαλὴν ἀλλὰ καὶ τὰ γῆρα χρυσῶ καὶ χαλκῶ καὶ σιδῆραι καὶ ἀπεφραμένους τῶτον μὲν ἢ ὁ κραῖος ὑπέφαυτε τῶ ὀφθαλμῶν, ἀκοντῆς εὐρακι πάλιν πῆς ἀεὶ ἔλεν. οἱ δὲ ἄλλοι

C Πέρσαι πρὸς ἐμμοῖ τῶ νεκρῶν, ἐφθόρην ἐγνώθη δὲ τὸ καπρῶθῳματος ὁ μέγιστος πῆς Ἑλλήνων ὅσα ἀπὸ τῶν νεκρῶν τοῦ πλήθους, (ὀλίγοι γὰρ οἱ πεσόντες ἦσαν) ἀλλὰ τὰ πένη τῶν βαρβάρων, καὶ γὰρ αὐτοῖς ἔκειρον ὅτι τῶ Μασίστω, καὶ ἵπποισι καὶ ἡμίονοις, οἰμογῆς τε καὶ κλαυθμοῦ ὁ πεδίον ἐπέπιπλασαι, ὡς ἀδρα πολὺ πρὸς ὅσον ζρετῆ καὶ δυναμει μετὰ γε Μαρδόνιον αὐτὸν ἀποβαλόντες. μὲν τῶ ἵππομαχίαι, ἀμφοτέρω μάχης ἔχοντο χροῖνοι πολὺ. ἀμυνομένων γὰρ οἱ μάρτυες νίκῃ πρὸς ὕφαυνοι ὅτι τῶ ἱερῶν ὁμοίως καὶ τοῖς Πέρσαις καὶ τοῖς Ἑλλήνων εἰδὲ ὅτι χειροῖεν, ἦσαν. ἐπειτα

D Μαρδόνιος, ὡς αὐτῶ μὲν ἡμερῶν ὀλίγων τὰ ὅτι πῆ δεικῶ πρὸς αὐτῶ, οἱ δὲ Ἑλλήνες αἰεὶ πινὼν ὅτι πρὸς ὄντων πλείονες ἔχοντο, δεσπαρχετῶν, ἐγὼ μὲν κέ πρὸς ἄν, ἀλλὰ ἀφῶσας, ἀμα φάει τὸν Ἀσωπὸν ὅτι πρὸς αὐτῶ τοῖς Ἑλλήνων ἀπρὸς ἀδικήτως, καὶ πρὸς ἀγέλιμα πῆς ἡγεμόσιν ἐσπῆρας ἔδωκε. μεσοῦσης δὲ μάχισα πῆς νυκτὸς, δὴ ἡ ἵππων ἔχον, ἀβέμα πρὸς σμῆνυτε τῶ στρατοπέδῳ τῶ Ἑλλήνων ἐντυχὸν τῶ πῆς φυλακῆς, ὅτι ἔλαθεν αὐτῶ πρὸς αὐτῶν Αἰσιδῆν τὸν Αἰθιωαίων ὑποαχρῶσας ὅτι τῶ πῆς, ἔφησεν, Εἰ μὲν μὲν Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς, ἦκα ὅτι ὅτι κινδύνων τῶ μέγιστον δυνόια

E τῶ πρὸς ὑμῶς ἀγῶν μὲν, ὡς μὲν ὁ ἀφῶνιδιον ὅτι πρὸς ἔκειεν ὑμῶς, χροῖνον ἀγωνίαν ἀμα, μαχίται γὰρ ὑμῶν Μαρδόνιος αὐτοῖν, οὐχ ὑπὸ ἐλπίδος χροῖνης ὅτι πρὸς ἡρσους, ἀλλὰ ἀποείας τῶ πρὸς ὄντων ἐπεὶ καὶ μάρτυες ὅτι πρὸς ἀπαισίαις ἱερῶς καὶ λογίοις χροῖσιν εἰρηνοῖ μάχης καὶ τὸν στρατὸν ἵχει δεσθυμία πολλῇ καὶ κατὰ πρὸς ἔκειεν, ἀλλὰ ἀνάγκη πολυμῆτα πεισῶσαι τῆς τύχης, ἢ τὴν ἐξάτιν ὑπομῆειν ἀποείαι κατὰ ζῶντων. ταῦτα φράσας ὁ Ἀλέξανδρος, ἐδείπῳ τὸν Αἰσιδῆν αὐτὸν εἰδέναι καὶ μνημονῶειν, ἐτέρω καὶ μὴ κατεπειν. ὁ δὲ οὐ καλῶς ἔχειν ἔφη ταῦτα Πausaniῆος ἀποκρύψασας (ὅτι πρὸς γὰρ ἀνακείσασας τὴν ἡγεμονίαν) πρὸς δὲ πῆς ἄλλοις ἀρρητῶ πρὸς τῆς μάχης ἔδοξεν ἔσασας. νικῶσης δὲ τῆς Ἑλλάδος, ὅτι πρὸς τὴν Ἀλέξανδρου πρὸς θυμῶν καὶ ζρετῶ ἀγῶνῶσιν. λαθῶντων δὲ τούτων, ὅ, τε βασι

διηγείτο τὸς λόγους καὶ μετεπέμπετο τὸς ἄλλοις ἡγεμόσι, καὶ παρήγελλοι αὐτὸς ἑσθλὸν ἔχειν, ὡς μάχης ἐσομένης, εἰ τὸ πρῶτον, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, Παισατίας Ἀειεΐδης προσέφερε λόγον Ἀθηναίοις ἐπὶ τῷ δεξιῷ κέρατι, καὶ τὸς Πέρσας ἀπὸ τῆς ἄλλης (βέλτιον γὰρ ἀγωνεῖσθαι, ἢ τὴν μάχης ἐμπείρους γενεῖσθαι, καὶ τὸν παρηνικηκέναι τὰ ῥοῦμα) αὐτὰ δὲ τὰ δεξιῶν δὲ Διάνυμον, ὅπου τῶν Ἑλλήνων οἱ μὴ δίζοντες ἐπιβάλλειν ἔμελλον, οἱ μὲν οὖν ἄλλοι στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων ἀγνώμονα καὶ Φορβικὸν ἡγεῖντο τῶν Παισατίδων, εἰ δὲ ἄλλω ἐὼν τὰξιν εἰς χώρα, μάλιστα αὐτὸν καὶ μεταφέρει σφᾶς, ὡς παρ' εἰλωτα, καὶ τὸν μάχης παρὸν ἐπιβόητος. ὁ δὲ Ἀειεΐδης ἀφ' ἑαυτοῦ ἀντιθέτως ἔφασκε τῷ πρῶτον, εἰ παρὸν μὲν ἔσται τὸ Διάνυμον κέρως ἔχειν διὰ τὸν ἄριστον Τεγεάταις καὶ παρὰ τὸν ἐπιβόητον, ἢ τὸν Λακεδαιμονίων ἐκείνους αὐτοῖς ἐξιστάμενον τῷ δεξιῷ, καὶ ἔπειτα τῶν ἡγεμόνων παρὰ τὸν δεξιῶν, ἔπειτα τῷ δεξιῷ ἀγαπῶσιν, ἔπειτα κέρως ἡγεῖντο δὲ μὴ παρὸς ὁμοφύλους καὶ συγγενεῖς, ἀλλὰ βαρβάρους καὶ φύσει πολεμίους ἐραγνίστασθαι. ἐκ τούτων πρῶτον παρὰ τὸν οἱ Ἀθηναῖοι διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τῶν τὰξιν καὶ λόγους ἐχόμενοι δὲ αὐτῶν πολλοὶ ἀλλήλους παρεγγύοντων, ὡς ἔπειτα ὅπλα βελτίω λαβόντες ἔπειτα ψυχὰς ἀμείνους οἱ πολεμιοὶ τῶν Μακεδονίων παρὰ τὸν δεξιῶν, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ μὲν ἐκείνοις πρῶτον, ταῦτα δὲ ἐδῆτος ποιήματα, καὶ χρυσὸς ἐπὶ σώμασι μετακρίσιν καὶ ψυχῆς αἰσθητοῖς. Ἡμῖν δὲ ὁμοία μὲν ὅπλα καὶ σώματα, μείζων δὲ τῶν νίκης ὁ θάρος. ὁ δὲ ἀγὼν, ἔχει ἑαυτὸν κέρως καὶ πόλεως μόνον, ὡς ἐκείνοις, ἀλλὰ ἑαυτὸν τῶν Μακεδονίων καὶ Σπαρτιάτων, ὡς μὴδ' ἐκείναις Μιλτιάδου δεικνύει καὶ τύχης, ἀλλὰ Ἀθηναίων. ἔπειτα μὲν οὖν ἀπεύδοντες, εἰ ἀμείψονται τὰς ἐπιβόηταις ἀγαπῶσιν, ἢ τῶν ἄλλων παρ' αὐτοῦ, Μαρδοκίου φράζοντες, καὶ κέρως ἐπὶ τῷ δεξιῷ τὸς Ἀθηναίους, εἰτε τοῖς Λακεδαιμονίοις συμπεσεῖν φιλοτιμύμενος, ἀπὸ παρὸν τὸς Πέρσας ἐπὶ τῷ δεξιῷ τὸς Ἑλλήνων ἐκέλευε τὸς αὐτὰ καὶ τὸς Ἀθηναίους ἴστασθαι. ἡμοῦ δὲ τῶν μετὰ τὸν ἡγεμόνα καὶ τὸν Παισατίας ἀποστραφεῖς αὐτοῖς, ἐπὶ τῷ δεξιῷ κατέστη, καὶ Μαρδοκίος, ὡς παρ' εἶχεν ἔχει δὲ τὸν δεξιῶν, αὐτὸν δὲ Διάνυμον, καὶ τὸς Λακεδαιμονίους ἡμοῦ μόνον. ἢ τὴν ἡμέραν διεξῆλθεν ἄγῳ, καὶ τοῖς Ἑλλήσι βουλευσάμενοις ἐδίδετο πρῶτον μεταστραφέντες, καὶ καταλαβείν ὕδρον χερσίων. ἐπειτα πλῆθον νάματα καὶ ὑβέρσο καὶ διέφθαρον τῶν βαρβάρων ἰπποκροτωμάτων. ἐπελθούσης δὲ νυκτός, καὶ τῶν στρατηγῶν ἀγνόντων ἐπὶ τῷ ἀποδεδειγμένῳ στρατῷ, οὐ πρῶτον παρὰ τὸν δεξιῶν ἐπέσταν καὶ συμμείναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ὡς αἰετοῖς ἐκ τῶν παρῶν ἐρυμάτων, ἐφῆρτο παρὸς τὸν πόλιν τῶν Πλαταιέων οἱ πολλοὶ, καὶ ἰόρυθος μὲν ἐκεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποκροτωμάτων ἀπάκτως. Λακεδαιμονίοις δὲ σιωπῆ μὲν ἀκροῖσι μόνον ἀπολιπέσθαι τῶν ἄλλων. Ἀμομφαρέτος γὰρ ἀπὸ τῶν ἡμοῦ καὶ Φιλοκίδης, ἐκπαλα παρὸς τὸν μάχην ἀπαρῶν, καὶ βαριμύμενος τῶν πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μελλήσις, τότε δὲ παρὰ τὸν δεξιῶν μετὰ τὸν δεξιῶν ἀποκροτωμάτων καὶ ἀποκροτωμάτων, οἷον ἔφη λείπειν τὸν τὰξιν, ἀλλὰ αὐτῶν μόνων μὲν τῶν ἐαυτοῦ λοχίτων ὑπερήσασθαι Μαρδοκίον. ὡς δὲ Παισατίας ἐπελθὼν ἔλεγε ταῦτα παρὰ τὸν δεξιῶν ἐφῆμισθαι καὶ δεδονμένα τοῖς Ἑλλήσιν, ἀεὶ μόνον τῶν χερσίων πρῶτον μὲν ὁ Ἀμομφαρέτος, καὶ καταβαλὼν παρὰ τῶν ποδῶν τοῦ Παισατίας,

A exposuit ei quæ nuntiasset ille: accitisque reliquis ducibus edixerunt ut instructas copias haberent, quod instaret prælium. Hic (ut autor est Herodotus) sermonem apud Aristidem intulit Pausanias, postulans ut Athenienses in dextrum cornu traderet, eosque Persis opponeret, (melius enim dimicatuos pugnare cum illis doctos & pristinis subnixos victoriis) sibi sinistrum cornu traderet, in quod, qui stabant à Medis, Græci pugnaturi erant. At cæteri quidem Atheniensium præfecti insolentiam & importunitatem reprehendebant Pausania: quod quum immotam aciem reliquam relinqueret, solos se sursum ac deorsum, tanquam llotas transferret, robori hostilis exercitus obiciens. Verum Aristides rursus longè errare docuit eos qui nuper de læuo cornu obtinendo decertauerant cum Tegeatis, prælatiq; exultauerant, nunc Lacedæmoniis vltro sibi dextro cedentibus, atq; imperium quodammodo tradentibus, neque hoc decus amplecterentur, neq; quod non cum popularib. suis & propinquis conferturi manus, sed cum barbaris & naturalibus hostibus essent, in lucto ponerent. Hinc locum Athenienses cum Spartiatis commutauerunt alacriter, ac frequens sermo peruasit eos sese mutuò cohortantes, non cum præstantioribus hostes armis neque animis maioribus quàm illos in Marathone accessisse, verum cum iisdem atq; illos arcibus, cum iisdem picturatis vestibus & auro in corporibus mollibus & effematis animis: sibi paria & arma & corpora, animus victoriis maior. Certamen est, non ut illis pro agro & vrbe tantum, sed & p trophæis Marathonicis & Salaminiacis: ut illa ne Miltiadi & fortunæ, sed adscribantur Atheniensibus. Hi ergo maturantes in permutandis ordinibus erant. Eam rem edocti à perfugis Thebani indicant Mardonio: qui mox (siue timens Athenienses, siue concurrere cum Lacedæmoniis affectans) Persas in dextrum cornu traduxit contra Lacedæmonios: Græcos, quos in exercitu suo habebat, comparauit Atheniensibus. Visa ea ordinis conuersione Pausanias transgreditur iterum in dextrum: & Mardonius, (ut initio constiterat) repetit aduersum Lacedæmoniis sinistrum. ita dies sine effectu transacta. Porro Græcis re deliberata visum est longius mouere castra, ac locum capere a quationi commodiorem: quod propinquos riuulos barbari, qui præualebant equitatu, conspurcauissent & fœdauissent. Superueniente nocte, quum mouerent duces ad locum mutandis castris designatum, haud promptè sequebatur neque cohærebatur multitudo: sed ut extra prima munimenta venire, vulgus militum petiit oppidum Plataensium, atq; illic diuulsi nulloque ordine tendentes tumultuabantur. Lacedæmonii fortè ab aliis relictis soli fuerunt, & quidem inuiti. Nanque Amompharetus, vir ferox & præceps, iam dudum gestiens pugnare, procrastinationes & moras grauabatur: tunc verò planè castrorum translationem fugam vocans & consternationem, negauit locum se deserturum, sed institurum ibi cum manipulo suo, Mardoniumque sustenturum. Quem quum adisset Pausanias, ostenderetque id facere se ex Græcorum calculo & sententia, Amompharetus sublato ingenti saxo abiectoque ante pedes Pausania,

Hoc(inquit)ego calculo de prelio suffragium fero: reliquorum timida consilia & decreta contemno. Ea re Pausanias æstuans, misit ad Athenienses iam abeuntes ut præstolarentur se oratum, atque vnà pergerent, simul reliquum agmen Platæas duxit, ut excitaret Amompharetum. Interea diluxit, & Mardonius (neq; enim fallebat cum castra Græcos deseruisse) instructam ducens aciem magno barbarorum clamore & vlulatu impressionem dedit in Lacedæmonios, quasi non præliaturos, sed in fugam effusos oppressuri Græcos essent. Quod penè factum est ut eueniret. Nam cernens quid ageretur, Pausanias constitit, edixitque ut instrueret se quisq; in aciem ad dimicandū. Fefellit autem cum velira in Amompharetum, vel celeritate hostium conturbatum Græcis signum dare. Vnde nec confestim nec conferti, sed tumultim & tumultuariè, quum iam ad manus ventum esset, accurrebant. Quia verò sacrificans Pausanias non litabat, imperauit Lacedæmoniis, ut positis ante pedes clypeis considerent quieti, sibiq; attenderent, neq; vlli hostium repugnarent. Tum alias hostias cædit, quum irruerent equites. Iam telum quoque accidit, & quispiã fuit ex Lacedæmoniis vulneratus. Interim Callicrates quoque, quem in Græcis forma venustissima & proceritate corporis supra cæteros memorant fuisse, sagitta ictus & moribundus, Non lamentor (inquit) lethum: quippe eo huc domo veni, pro Græcia ut occumberem, sed quia nullare perpetrata emorior. Atque erat malum illud quidem graue, & Spartiatarum insignis tolerantia: neque enim impetum hostium propulsabant, sed tempus à deo atque duce operientes, sustinebant in ordinibus suis vulnerari & concidere. Nonnulli sunt autores, Pausania paululum extra aciem operanti sacris, & pacem deum exposcenti, Lydos aliquos inferentes sese repente eripuisse atque dissipauisse sacra: Pausaniam verò eiusque comites, quibus arma ad manum non erant, virgis & flagellis illos cecidisse. Quare etiam hac memoria illius incurfus celebrari Spartæ simulacra plagis circa aram adolescentium & Lydorum inde pompa. His rebus Pausanias anxius, alias ex aliis hostias vate cædente, atq; lacrymis oppletus, conuertit se ad fanum Iunonis, manusque ad cælum tendens precatur Citheroniam Iunonem, cæterosque deos qui Plataicam terram incolunt, si in fatis non foret ut potirentur Græci victoria, saltem ut re alia patrata memorabili caderent: & vbi hostibus re ostendissent, viris fortibus eos & bellicosus arma intulisse. Ita Pausania deos obtestante, vnà cum precibus apparuerunt læta exta, & victoriam aruspices nuntiauerunt: datoque signo, ut omnes cum hostibus manus confererent, phalanx subitò speciem præ se tulit vnus ferocis animalis, ad vim se vertentis & inhorrentis. Tunc animaduenterunt barbari certamen sibi esse cum viris, qui vsque ad extremum spiritum essent dimicaturi. Itaque multis obiectis ceteris Lacedæmonios incessabant sagittis. Hi densa phalange adoriebantur eos, dataque impressione tegumenta illa impellebant, & lanceis ora pectoraque Persarum scrutantes multos sternebant. Nec cadebant illi tamen ignauè. Hastas enim nudis prensabant manibus:

ἀσπράκτως ὁσθὲ ἀθύμους πίπτοντας. καὶ γὰρ

A **Ταύτῳ** ἔφη ψήφον αὐτὸς πρὸς τῆς μάχης ἵστασθαι, πὰρ δὲ τῶν δῆλων δειλὰ βεβλήμεθα καὶ δόγματ' ἀχίρειν ἑαίν. ἀποθύμῳ δὲ Πausanias τὰ παρὲν πρὸς μὲν τὸς Ἀθηναίους ἐπεμψεν ἀπιόντας, ἢ δὲ πρὸς μείναι δειλὸς καὶ κρινῆ βαδίζειν, αὐτὸς δὲ τὸ δῆλον διώαμι ἦγε πρὸς τὰς Πλαταιάς, ὡς αἰασήσων τὸ Ἀμομφάρετον. ἐν τῷ τῷ κατελάμβανεν ἡμέρα, καὶ Μαρδόνιος (ὃ γὰρ ἔλαθον τὸ στρατοπέδον ἐκλιπόντες οἱ Ἕλληες) ἔχον σιωπεταὶ μὲν τὸ διώαμι, ἐπεφέρετο τοῖς Λακεδαιμονίοις βοή πολλὴ καὶ πατάγῳ τὸ βραβάρων, ὡς οὐ μάχης ἐσομένης, ἀλλὰ φθόγγῳ τὰς ἀαρπασθῶν τοῖς B **Ἕλληας.** ὁ μικρὰς ῥέπτης ἐδέησε γυῖα. κατεδὼν γὰρ ὁ γινόμενος ὁ Πausanias, ἔρχετο μὲν τὸ πορείας, καὶ τὸ πρὸς μάχην τάξιν ἐκέλευσε λαμβάνειν ἕκαστον ἔλαθε δὲ αὐτὸν, (εἴθ' ἔπειτα τῆς πρὸς Ἀμομφάρετον ὀργῆς, εἴτε τὰς τάχει θορυβηθέντα τῶν C **πολεμίων**) σὺν ἡμῶν διώαμι τοῖς Ἕλλησιν. ὅθεν ἔτ' ἀθύς, ἔτ' ἀθύροι, κατ' ὀλίγους δὲ καὶ ἀποχάδην, ἢ δὲ τὸ μάχης ἐν χειρὸν ἔσσης, πρὸς ἑοσθηθῶν. ὡς δὲ ἡρόδοτος ἐκ ἐκδημέρι, πρὸς ἑτάξε τοῖς Λακεδαιμονίοις, τὰς ἀσπίδας πρὸ τῶν ποδῶν θεμένοιοι, ἀβέμα κατέχευε, καὶ πρὸς ἑαίν αὐτῶν μηδένα τῶν πολεμίων ἀμυνομένων. αὐτὸς δὲ πάλιν ἐσφαγιάζετο, καὶ πρὸς ἐπιπτόν οἰσπῶεις ἢ δὲ τὸ καὶ βέλος ἐξικνεῖτο, καὶ τις ἐπέπληκτο τὸ Σπαρτιατῶν. ἐν τῷ τῷ καὶ Κομηκράτης, ὃν ἰδέα τε καὶ ἄλλισον Ἕλλῶων, καὶ σῶμα μείζον ἐν ἐκείνῳ τὰς στρατῶν γυῖα λαίρησι, πρὸς ἑαίν καὶ θησίων, ὅση ἔφη τὸ θάνατον ὀδύρεσθαι, (καὶ γὰρ ἔλθειν οἴχθη ἔπειτα τῆς Ἑλλάδος ἀποθνήσκον) ἀλλ' ὅτι θησκει τῇ χειρὶ μὴ χροσάμενος. ἡ δὲ οὐδὲ μὲν πάρος δεινόν, ἢ δὲ ἐγκράτεια θαυμαστῆ τῶν ἀνδρῶν. οὐ γὰρ ἡμῶν τὸς πολεμίοις, ὅτι βάνοιτας, ἀλλὰ τὸ πρὸς τὸ θεοῦ καὶ τοῦ στρατηγῶν χροσὸν ἀναμύοντες, ἡδὲ ἔπειτα βαλλόμενοι καὶ πίπτοντες ἐν ταῖς τάξεσιν. ἔνοι δὲ φασὶ τὰς Πausanias, μικρὸν ἔξω τῆς πρὸς τάξεως θύοι καὶ κατεδύχρῳ D **μῶν,** τῶν Λυδῶν ἵνας ἀφῶ πρὸς πεσοῖτας, πρὸς τῶν καὶ ἀφῶ πρὸς τὸν δὲ Πausanias καὶ τοῖς πρὸς αὐτὸν, ὅση ἔχοντες ὅπλα, ῥάβδοις καὶ μάστιγι παίειν. δὲ καὶ νῦν ἐκείνης τῆς ὀπιδρομῆς μιμήματα τὰς πρὸς τὸν βωμόν ἐν Σπάρτῃ πληγὰς τῶν ἐφήτων, καὶ τῶν μὲν ταῦτα τῶν Λυδῶν πομπῶν σιωπεταῖσθαι. δις φορῶν οὐδὲ Πausanias τοῖς παροῦσιν, ἀλλὰ τὸ μαρτυρῶς ἐπ' ἄλλοις ἱερεῖα κατεβάλλοντος, βέπεται πρὸς δὲ ἡραῖον τῆ ὄψι δεδακρυμῶν καὶ τὰς χεῖρας ἀναχων, ὄξαστο Κιθαριωνία Ἡρα, καὶ E **τοῖς ἄλλοις** οἱ Πλαταιίδα γὰρ ἔχουσι, εἰ μὴ πέπρωται τοῖς Ἕλλησι νικῶν, ἀλλὰ δράσαντας γέπ πατεῖν καὶ δειξάντας ἔργῳ τοῖς πολεμίοις ὡς ἐπ' ἀνδρας ἀγαθοῖς καὶ μάχεσθαι μεμαθῆκῶτας ἐσφάτευσαν. ταῦτα τοῦ Πausanias ἡοκλυτωῦτος, ἀμα ταῖς ὄχαις ἐφαίνε τὰ ἱερά, καὶ νίκῳ οἱ μαρτυρεῖς ἐμύον. καὶ δόξιος εἰς ἀπῶντας πρὸς ἑαίν καὶ κατῆσθαι πρὸς τὸς πολεμίοις, ἢ τε φάλαγγ' ὄψιν ἔχον ἀφινδῶς, ἐνὸς ζῶου θυμοειδοῖς πρὸς δὲ καὶ βροχίου καὶ φεῖσαντος τοῖς τε βαρβάροις τότε παρέστη λογισμὸς ὡς πρὸς ἀνδρας ὁ ἀγῶν ἔσσιτο μαρτυρῶν ἀχί θανάτου. δὲ καὶ πρὸς F **θεμῶν** πολλὰ τὸ γέρον, ἐπὶ τὸν τὸς Λακεδαιμονίοις. οἱ δὲ πρὸς ἑαίν ἀμα τὸ σιωπεταῖσθαι ἐπέδαινον, καὶ πρὸς ἑαίν τες ἐξέωθον τὰ γέρον, καὶ τοῖς δόξιοι πίπτοντες πρὸς ἑαίν. καὶ γέρον τῶν Περσῶν, πολλοὶ κατεβάλλον, ὅση ἀπῶντας ἀπῶντας τῶν δόξιοι ταῖς χεῖρσι γυμνῶς,

συνέδραυον τὰ πλείστα· καὶ πρὸς τὰς ξιφελκίας ἐχέουσι
 ὅσα δὲ γὰρ, ἀλλὰ τὴν τε κρηπίδα καὶ τοὺς ἀκινάκους χροῦντο, καὶ
 τὰς ἀσπίδας ποδασπῶντες καὶ συμπλεκόμενοι, χροῖον πο-
 λὺν ἀντίχον. οἱ δὲ Ἀθῆναιοι τῶς μὲν ἠέμενοι ἀναμύρον-
 τες τὸς Λακεδαιμονίους. ἐπεὶ δὲ κρηυγὴ τε πρὸς αὐτοὺς
 πολλὴ μαχομένων καὶ παρῶν (ὡς Φασιν) ἀγγελοῦ ποδῶν Παι-
 σαίνε τὰ γινόμενα φράζων, ὠρμησαὶ καὶ τὰχος βοηθεῖν. καὶ
 πρὸς αὐτοὺς ἀλλοῖς δὲ πεδίοις πρὸς τὸ βολῶν, ἐπεφύεοντο
 τὸ Ἑλλήνων οἱ μηδίζοντες. Αἰετὶδης δὲ, πρὸς τοὺς μὲν ὡς εἶ-
 δε, πολὺ, πρὸς ἐλθὼν, ἐβόα, μὲν τυροῦ μὲν Ἑλλήνους θεοῖς, ἀ-
 πέχεσθαι μάχης, καὶ μὴ σφίσι ἐμποδῶν εἶναι, μηδὲ καλύειν
 ἐπαμύνοισι τοὺς πρὸς κινδυνόουσι κατὰ τῆς Ἑλλάδος·
 ἐπεὶ δὲ εἴσα μὴ πρὸς ἐχόντας αὐτοὺς, καὶ σιωπεταί μὲν, ὅτι
 τὴν μάχην, ὅτι τὸ κεί βοηθείας ἀποδραπέδοντος, σιωπέβα-
 λε τῶν πεντακισμυρίοις οὖσι. ἀλλὰ τὸ μὲν πλείστον
 δὴ τὸς ἐδέσθε καὶ ἀπεχώρησεν, ἀπὸ δὲ καὶ τῶν βαρβάρων
 ἀπὸ πηλακίων ἢ δὲ μάχη λέγεται μάλιστα καὶ Θεβαίοις
 γινέσθαι πρὸς τὸν μὲν τῶν πρὸς τῶν διωπατωνίων τότε
 παρ' αὐτοῖς μηδίζοντων, καὶ τὸ πλῆθος ἔτι γινόμενον ἀλλ'
 ὀλιγαρχοῦ μὲν ἀγόντων. οὕτω δὲ πρὸς ἀγῶνος δίχα σιωπεταί-
 τας, πρὸς τοὺς μὲν εἴσα ὡς τὸς Πέρσας οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ
 τὸν Μαρδόνιον αἰὲρ Σπαρτιάτης ὄνομα Αἰμυλίου ἀποκτιν-
 νοσι, λίθω τῶν κεφαλῶν πατάξας, ὡς κατ' αὐτοὺς πρὸς ἐσθίμαγε
 ὅτι Ἀμφιτρέω μάρτυρον. ἐπεμύσε γὰρ ἀδρα Λυδὸν ἐν-
 ταῦτα, Κάρτα δὲ ἔτερον εἰς Τροφώνιος ὁ Μαρδόνιος· καὶ τῶν
 μὲν ὁ πρὸς φήτης Καρικῆ γλώσση πρὸς εἶπεν. ὁ δὲ Λυδὸς ἐν-
 ταῦτ' οὐκ ἔτι Ἀμφιτρέω κατὰ νασαίς, ἐδέξεν ἑσθίμαγε
 πρὸς τὸ θεοῦ ποδῶν ἑλθῶν, καὶ κελύειν αὐτὸν ἀπέναντι μὴ βου-
 λομένου δὲ, λίθον εἰς τῶν κεφαλῶν ἐμβαλεῖν μέγιστον. ὡς τε
 δόξα πρὸς γῆρα τε θηδῶν τὸν ἀμύρονον. καὶ ταῦτα μὲν ἔτι
 γινέσθαι λέγεται τὸς δὲ φθόνους εἰς τὰ ξύλινα τείχη κελύ-
 ξαν. ὀλίγω δὲ ὑπερῶν Ἀθῆναιοι τὸς Θεβαίοις ἔπειτα,
 τριακῶν τὸς ὅτι φανερὰ τὸς καὶ πρὸς τὸς δὲ φθόνους ἐν
 αὐτῇ τῇ μάχῃ γινόμενης γὰρ τὸ ἔπειτα, ἦκεν αὐτοῖς ἀγγελοῦ
 πολιορκεῖσθαι τὸ βαρβαρικὸν εἰς τὰ τείχη κατακλεισμένων.
 ἔτι δὲ ὁ σάξας τὸς Ἑλλήνων εἰσαίτες, ἐβόησαν πρὸς τὰ
 τείχη καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους πρὸς τὰ πασι δὲ γὰρ πρὸς τει-
 ρμαχίας καὶ ἀπείρω ἐχέουσι ὅτι φανερὰ τὸς ἀμύρονον, φόνος
 πολλῶν τὸς πολέμων. λέγει γὰρ ἀπὸ τῶν τειράκων
 μυριάδων τετρακισμύριοι φυγεῖν σὺν Ἀρταβάξω· τῶν δὲ
 κατὰ τὴν Ἑλλάδος ἀγωνισμάτων ἐπέσει οἱ πρὸς τὸς, ὅτι χι-
 λίοις ἐξήκοντα καὶ τριακῶν. τῶν Ἀθῆναιοι μὲν ἦσαν δύο
 καὶ πενήκοντα, πρὸς τὸς Αἰαιτίδος Φυλῆς (ὡς Φησι Κλεί-
 δημος) ἀγωνισμάτων αἰετα· (δὲ καὶ τὸ Σφραγίστι νόμου
 ἔθρον Αἰαιτίδα τὸ πρὸς τὸς ἡσίου κατὰ τὸς νίκης, ὅτι διη-
 μοσῆς τὸ ἀνάλωμα λαμβάνοντες) Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐν
 πλείστοις τῶν ἐνεήκοντα, Τεγεάται δὲ ἐκκατάδεκα. ταυμασὸν
 οὖν τὸ Ἡροδοτοῦ, πῶς μάλιστα τούτοις φησὶν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν
 τοὺς πολέμοις, τῶν δὲ ἄλλων Ἑλλήνων μηδένα. καὶ γὰρ τὸ
 πλῆθος τῶν πρὸς τῶν μάρτυρα καὶ τὰ μνημεῖα κρινὸν γινέ-
 σθαι τὸ κερταίωμα· καὶ τὸ βαμὸν ὅτι ἀν' ἐπέγραψαι οὕτως εἰ
 μόνον βεῖς πόλεος ἠγωνισαίτο, τὸ ἄλλων ἀρέμα κατὰ τὸς μὲν.

Τὸνδε πότ' Ἑλλήνες νίκας κέρτεϊ ἔργω Ἄρηος,
 Πέρσας ἔξασαίτες ἐλθόντες Ἑλλάδι κρινόν Ἰδρύσαιτο Διὸς βαμὸν ἐλθόντες.
 μάχην ἐμαχέσασθαι τῇ τεβάρδι τὸ Βοιωτικῶν ἰσαμύρα καὶ Ἀθῆναιος, καὶ τὸ Βοιωτῶν τεβάρδι τὸ Πανίμω φθίνοντες,

A quarum plurimas confrēgerunt, securesque, quas
 copidas vocant, & acinaces strinxerunt, neque id
 incassum, verum diu se his defenderunt. Atheni-
 enses quidem tunc quiescebant, quod expectaret
 Lacedæmonios : vt verò frequens pugnantium
 clamor auribus eorum accidit, & nuntius adfuit à
 Pausania, qui quid ageretur declatabat, matura-
 uerūt opem ferre. In progredientes per campum,
 quâ clamorem audiebant, inuehebant Græci, qui
 stabant pro Medorum partibus. quod vt conspe-
 xit Aristides, primùm longè ante agmen proue-
 ctus, alta voce præfides Græciæ deos testatur vt
 prælio temperent, nec obstant vel interpellent o-
 pem ipsos ferentes iis qui pro Græcia dimicent.
 Vbi cernit nihil moueri eos & ad prælium expedi-
 re se, ita auersus ab ope Lacedæmoniis ferenda,
 cum iis qui ad quinç; millia erant, conulit signa.
 At maxima pars gradum retulit extemplo & se re-
 cepit, quòd etiam barbari tum terga vertissent. Pu-
 gna fuisse acerrima dicitur cum Thebanis : quòd
 cum Medis princeps eorum & factiosissimi quiq;
 facerent enixissimè, qui plebem inuitam quidem,
 sed paucorum potentium iuri obnoxiam duce-
 bant. Ita quum duo essent diuersa certamina con-
 tracta, primò Persas Lacedæmonii propulere.
 Mardonium Spartiates quidam nomine Arimne-
 stus, capite eius lapide icto peremit, vt prænuntia-
 uerat ei in fano Amphiarai oraculum. Nam eò
 Lydum quendam miserat Mardonius, alium Ca-
 rem ad Trophonii. Huic vates lingua Carica re-
 sponsum reddidit. Lydo in Amphiarai adyto sopi-
 to visus est minister aliquis dei adistere, iubereq;
 vt abiret : quo abnuente, caput eius ingenti saxo
 percussisse, vt existimaret se ex ictu exanimatum.
 Hæc ad eum modum aiunt gesta. Effusos in muros
 ligneos redegerunt. Mox Athenienses auerterunt
 Thebanos, interfectis in acie clarissimis eorum &
 primis trecentis. Postquam hi terga dederunt,
 barbaros intellexerunt in castra compulsos obsi-
 deri. Quare permisso Græcis receptu accurrerunt
 ad munitionem barbarorum. Segnibus Lacedæ-
 moniis & imperitis mœnia oppugnandi, superue-
 nientes castra magna hostium strage expugnaue-
 runt. Ferunt ex c c c. millibus cum Artabazo x l.
 millia fugam cepisse. Ex his qui pro Græcia dimi-
 cauerunt, non plus m c c l x. desiderati, in quibus
 fuerunt Athenienses duo & quinquaginta, omnes
 ex tribu Aiantide, quæ (vt Clidemus ait) pugnavit
 fortissimè. Quamobrem nymphis Sphragitidibus
 Aiantidæ victoriæ causa, sacra ex Apollinis oracu-
 lo præscripta sumptu publico faciebant. Lacedæ-
 monii vnus supra nonaginta, Tegeatæ sexdecim.
 Vnde mirum est cur solos hos Herodotus prælium
 inisse cum hostibus, nullum præterea Græcorum
 dicat, quum numerus cæforum & monumenta vi-
 ctoriam testentur communiter obtentam : neque
 aræ hunc titulum inscripsissent, solæ si certassent
 defidentibus aliis tres ciuitates.

Vindicis hanc quondam Persæ quum terga dedissent,
 Aram communem Græciæ erexere Pelasgi
 Victores, patria clara trophæa Iouis. Pugnatum
 fuit (vt Athenienses putant) quarto die mensis Boë-
 dromionis : vt Bæotii, vigesimo septimo Panemi,

Ἰδρύσαιτο Διὸς βαμὸν ἐλθόντες. Ταύτην τὴν
 μάχην ἐμαχέσασθαι τῇ τεβάρδι τὸ Βοιωτικῶν ἰσαμύρα καὶ Ἀθῆναιος, καὶ τὸ Βοιωτῶν τεβάρδι τὸ Πανίμω φθίνοντες,

quo die adhuc conuentus Græcorum agitur Platæis, sacrificantq; ob adeptam victoriam Ioui liberatori Platæenses. Dierum dissonantiam non est quod mireris, quando vel nunc rebus magis limatis Astronomicis, aliud alii mensis principium & exitum faciunt. Hinc quum Spartiatis non tribuerent Athenienses palmam, neu eis permetterent vt erigerent trophæum, secessione inter Græcos armatos facta, tantum non concidissent omnia, nisi multum mulcens monentque Aristides collegas, imprimis Leocratem & Myronidem, compescuisset eos, induxissetq; vt rem Græcorum permetterent iudicio. Dum ea de re deliberat Græci, Theogiton Megarensis in aliam ciuitatem censuit, nisi bellum ciuile vellent excitare, hoc decus conferendum. Sub eo exurgens Corinthius Cleocritus, hanc laudem videbatur Corinthiis petiturus. Erat enim secundum Spartam & Athenas summa dignitas vrbis Corinthi. Verum omnibus acceptam dixit & mirificam pro Platæensibus sententiam, consuluitq; vt omisso certamine, illis concederent victoriæ præmium, quorum honori inuisuri neutri essent. Postquam finem dicendi fecit, princeps Aristides Atheniensium nomine, inde nomine Lacedæmoniorum concessit id Pausanias. Ita conciliati præcipua octoginta talenta Platæensibus dederunt, ex quibus templum Iunonis extruerent, signumque eius in templo posuerunt, & id exornarunt picturis, quæ etiamnum florem suum retinent. Trophæum excitauerunt seorsum Lacedæmonii, seorsum etiam Athenienses. de sacrificio consulentibus respondit Apollo, Ioui liberatori erigerent aram: at sacra ante ne facerent quam extincto per totam regionem igne, quod esset per barbaros pollutus, purum Delphis ex communi foco accendissent. Itaq; magistratus Græcorum ilico circumuecti, subegerunt eos qui igne vterentur, omnem extinguere. Ex Platæensibus pollicitus Euchidas, quamocysime fieri posset, allaturum se à Deo ignem, Delphos profectus est, iustratoque corpore & lymphâ asperso, laurea coronatus ignem sumpsit ex ara, currensq; retro Platæas contendit, & ante solis occasum reuersus est, eodem die mille stadiorum emensus. Salutatis ciuibus vbi ignem tradidit, concidit confestim, & paulo post expirauit. Sustulerunt eum Platæenses, atq; in Euclix Dianæ fano funerauerunt, in scriptisq; hoc tetrametrum,

Euchidas Delphos cucurrit & die reuersus uno est.

Eucliam vulgo vocant (vt arbitrantur) Dianam: nonnulli ferunt Herculis & Myrtus Menœtii filix & sororis Patrocli filiam esse. Hanc in virginitate defunctam coli apud Bœotios & Locros. Est eius per omnia fora ara & simulacrum, eique ante nuptias sponsi sponsæque sacrificant. Inde aduocata concione communi Græcorum, rogationem tulit Aristides, vt probuli & theori Græciæ quotannis Platæis consilium agerent, vt quinquennales ludi fierent Liberalium, vtq; descriptio fieret inter Græcos ad bellum cum Persis gerendum decem millium clypeatorum, mille equitum, nauium centū, Platæenses sacrosancti essent, immunefq; ad sacra Deo pro Græciâ faciendâ relinquerentur. Eo approbato scito, Platæenses

κλώ, μυρίας μὲν ἀσπίδας, χιλίους δὲ ἵππους, ναῦς δὲ ἑκατὸν, ὅτι τὸ πρὸς βαρβάρους πόλεμον, Πλαταιῆς δὲ ἀσύλους καὶ ἱεροὺς ἀφείδεται τῶν θεῶν, θύοντας ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. κυρωθέντων δὲ τούτων οἱ Πλαταιεῖς

A ἢ καὶ νῦν ἐπὶ τῷ Ἑλληνικῷ ἐν Πλαταιαῖς ἀθροίζονται συνέδριον, καὶ θύουσιν τὰ ἑλδθεῖα Διὶ Πλαταιαῖς ὑπὲρ τῆς νίκης. τὴν δὲ τῆς ἡμερᾶν αἰωμαλίαν ἔθαιματόν, ὅπου καὶ νῦν διηκρίβωμένων τῶν ἀστρολογῶν, μάλλον, ἀλλῶ ἄλλοι μὲν ὁρῶν καὶ τελευτῶν ἄρτοιον. ἐκ τούτου τῶν Ἀθηνῶν δὲ Σπριεῖον οὐκ ἔδιδόντων τοῖς Σπαρτιάταις, ὁ δὲ Ἑπίαμον ἰσάναυ συγχερωῶτων ἐκείνοις, παρ' ὁδὸν ἀνῆλθεν δῖος Σπολέαται τὰ πρῶτα τῶν Ἑλλήνων ἐν τοῖς ὅπλοις ἀφαιρῶντων, εἰ μὴ πολλὰ παρηγορῶν καὶ διδάσκων τοῖς στρατήγαις ὁ Ἀειεΐδης, μάλιστα δὲ Λεωκράτη καὶ Μυρωνίδην ἔρχε καὶ σιωπέσει τὴν κρίσιν ἀφῆναι τοῖς Ἕλλησιν. ἐστὼν ταῦτα βελδομομένων τῶν Ἑλλήνων, Θεογέτων μὲν ὁ Μεγαροδὲς εἶπεν ὡς ἑτέρα πόλει δοτῆον εἶναι τὸ Σπριεῖον, εἰ μὴ βούλωνται σιωπῶντα πόλεμον ἐμφύλιον· ὅτι τούτω δὲ ἀειεΐδης Κλεόκριτος ὁ Κορίνθιος, δόξαν μὲν παρέχει ὡς Κορίνθιοις αἰτήσων τὸ Σπριεῖον· (ὡς γὰρ ἐξ ἀξιώματι μεγίστω μὲν τὴν Σπάρτην καὶ τὰς Ἀθῆνας ἢ Κορίνθον) εἶπε δὲ πᾶσιν ἀρεῖσαντα καὶ θαιμαστόν λόγον, ὑπὲρ Πλαταιῶν, καὶ συνέβη δὲ πε τὴν φιλονεικίαν αἰελέν, ἐκείνοις δὲ Σπριεῖον Σποδόντας, οἷς ὁ δὲ τετέροις τιμωμένοις ἀρθεαται. ῥηθέντων δὲ τούτων, πρῶτος μὲν Ἀειεΐδης συνεχώρησεν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, ἔπειτα Γαυσανίας ὑπὲρ τῶν Λακεδαιμονίων. οὕτω δὲ ἔλαβον ἄνευ ὀνόματι τὰ λαμπρὰ τοῖς Πλαταιαῖσιν, ἀφ' ὧν τῆς Ἀθῆνας ἀειεΐδης ἐπέστησεν ἱερὸν, καὶ ὁ ἴδους ἔστησαν, καὶ γραφῆς τῶν νεῶν διεκρίθησαν, αἱ μὲν γὰρ νῦν ἀκμάζουσαι ἀφαιρῶνται. ἔστησαν δὲ Ἑπίαμον, ἰδία μὲν Λακεδαιμονιοί, χωρεῖ δὲ Ἀθῆναιοι. πρὸ δὲ θυσίας ἐσθλημένοις αὐτοῖς αἰελέν, οὐδὲ Πύθιος, Διὸς ἑλδθεῖου βαμὸν ἰδρύσασθαι, θύσασθαι δὲ μὴ πρῶτον ἢ τὸ καὶ τὴν χόρον πῦρ Σποσέσασθαι, ὡς ὑπὸ τῶν βαρβάρων μεμιασμένον, ἐκασάσασθαι κατὰ τὸν ἐκ Δελφῶν δὴ τῆς κρηῖς ἐστίας. οἱ μὲν οὖν ἄρχοντες τῶν Ἑλλήνων πρὸ τῶν θεῶν, ἡμῶν γὰρ Σποσβενναῶν τὰ πρῶτα πρῶτα τοῖς χρωμένοις. ἐκ δὲ Πλαταιῶν, Ευχίδας, ἑσθλημένος ὡς ἐνδέχεται τὰ χροῖα κρημῖν τὸ πρῶτον τῶν θεῶν πῦρ, ἦκεν εἰς Δελφοὺς. ἀγρίσας δὲ τὸ σῶμα καὶ πρὸς ἐναντίον, ἐξεφαίσασθαι δὲ φησὶ καὶ λαβὼν δὴ τὸ βωμόν τὸ πῦρ, δρόμῳ πάλιν εἰς τὰς Πλαταιὰς ἐχώρει, καὶ πρὸς ἡλῖα διομῶν ἐπὶ τῶν θεῶν, τῆς αὐτῆς ἡμέρας χιλίους σταδίους ἀνῆσας. ἀσπασάμενος δὲ πρὸς πόλιν, καὶ τὸ πῦρ πρὸς ἀδίδε, δῖος ἔπεσε, καὶ μετὰ μικρὸν ἐξέπνυθον. ἀσθλημένοι δὲ αὐτοῖς οἱ Πλαταιεῖς, ἔθαιψαν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ευκλείας Ἀρτέμιδος, ὅτι ῥαφαίτες τὸ δὲ πετρεῖον, Ευχίδας ποθῶδε θρῆξας ἦλθε τὰ δὲ αὐτῆς μερῶν. τὴν δὲ Ευκλείαν οἱ μὲν πολλοὶ καὶ κελδοσὶ καὶ νομίσοισιν Ἀρτέμιν, εἶποι δὲ φασιν, Ἡρακλῆος μὲν θυγατέρα καὶ Μυρτῶς θυγάτηρα τῆς Μενoitῆου μὲν θυγατέρα, Πατρῶος δὲ ἀδελφῆς· τελευτήσασθαι δὲ παρῆναι, ἔχοντα δὲ τὸ Βοιωτῶν καὶ Λοκροῖς πημάς. βωμὸς γὰρ αὐτῆ καὶ ἀγαλμα πρῶτον πᾶσαν ἀρθεῖν ἰδρύται, καὶ πρὸς οὐνοσιν αἱ τε γαμοῦμαι καὶ οἱ γαμοῦντες. ἐκ τούτου θυομένης ἐκ κλησίας κρηῖς τῶν Ἑλλήνων, ἔγραψεν Ἀειεΐδης ψήφισμα, συνέναι μὲν εἰς Πλαταιὰς κατὰ ἕκαστον ἐκαστὸν πρὸς δὴ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἑσθλοῖς καὶ θεοσῶν, ἀρθεῖται δὲ πενταετηρικῶν ἀγῶνα τῶν ἑλδθεῖων. εἶ δὲ σιωπῶσιν Ἕλλησιν

Inde Græcorum nauarchi & prætores, præcipue Chii, Samii, & Lesbii, adierunt Aristidem, confu-
 lueruntque vt imperium capesseret, sociosque, qui
 iam pridem relinquere Spartiatis & transire auer-
 rent ad Athenienses, ascisceret. Respondente Ari-
 stide, videre se orationem ipsorum plenam esse
 necessitatis & æquitatis, cæterum ad fidei pignus
 opus esse factò, quod perpetratum sententiam mu-
 tare non esset permittitur multitudini. Ita Vlia-
 des Samius & Chius Antagoras conspirantes, cir-
 ca Byzantium in nauem Pausaniæ incurrunt pri-
 mam euectam, quum eam in medio cepissent. V-
 bi ille id conspiciens exurrexit, atque inflamma-
 tus ira denunciauit breui se ostensurum, non in
 nauem suam eos, sed in ipsorum patriam incurrisse,
 faceffere iusserunt eum, ac magnas gratias age-
 re secundæ ad Plataeas fortunæ: nam illius adhuc
 verecundia non expetere Græcos meritas ab eo
 pœnas. Postremo defecerunt ab eo, transitionem-
 que fecerunt ad Athenienses. Insignis grauitas
 hic extitit ciuitatis Spartanæ. Vt enim deprauari
 ex amplitudine potestatis senserunt duces suos,
 deposuerunt vltro principatum, ac destiterunt ad
 bellum mittere duces, malueruntque modestos
 habere & disciplinæ patriæ inhærentes ciues, quã
 vniuersæ Græciæ imperium obtinere. Porro Græ-
 ci etiam imperio Lacedæmoniorum non nihil sti-
 pendii contulerant: verum quia oppidatim vole-
 bant id imponi singulis æqualiter, Aristidem ab
 Atheniensibus postulauerunt, eique negotium
 dederunt, vt inspecto agro & vectigalibus præ-
 scriberet, pro cuiusque facultatibus & opibus
 quantum penderet. Qui quum tantæ rei haberet
 arbitrium, & quum Græci quodammodo sum-
 mam rerum ad vnum eum detulissent, pauper
 profectus est, & reuersus pauperior, tributique de-
 scriptionem non solum innocenter & æqualiter,
 sed etiam grate omnibus atque conuenienter fe-
 cit. Vt enim Saturni regno prisca, ita Athenien-
 sium socii descriptum ab Aristide tributum, felici-
 tatem Græciæ appellantes, ferebant illud in cœ-
 lum: maxime quia non multo post duplicatum,
 mox triplicatum fuit. Quod enim indixit Aristi-
 des, sexaginta & quadraginta talenta efficiebat:
 huic adiecit Pericles pene trientem: (siquidem
 sexcenta talenta Thucydides ait initio belli Pælo-
 ponnensiaci populo Atheniensi socios tulisse) de-
 functo Pericle, qui populum tenebant, tributum
 intendentes paulatim ad mille trecentorum ta-
 lentum summam redegerunt, non ita quod pro-
 pter longinquitatem & clades flagitaret tantos
 sumptus bellum, vt quod ad largitiones, specta-
 culorum sportulas, signorum & templorum ex-
 tructiones populum impulissent. Quum igitur
 magno nomine Aristides & illustri esset ex tributi
 digestionem, dicitur Themistocles eum derisisse,
 quasi non ea viri laus sed loculorum esset, qui-
 bus aurum asseruatur, dissimili modo Aristidis
 dictum vltus. Ille enim quum Themistocles ali-
 quando dixisset, maximam se virtutem ducere
 imperatoris, hostium consilia nosse & præsentifce-
 re, Hoc quidem (inquit) necessariū est, Themisto-
 cles, at præclarū & imperatore dignū manus habe-
 re abstinentes. Porro Aristides adiecit Græcos iu-
 reiurando, & Atheniensium nomine iurauit ipse,

Α ὅτι τούτοις προσόντες οἱ ναύαρχοι καὶ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλή-
 νων, μάλιστα δὲ Χίοι καὶ Σάμιοι καὶ Λέσβιοι, τὸν Ἀριστίδην
 ἔπειθον ἀναδέξασθαι τὴν ἡγεμονίαν, καὶ προσαγαγέσθαι
 τὰς συμμάχους, πάλαι δεομένους ἀπαλλαγῆναι τῆς Σπαρ-
 τανῆς, καὶ μεταπέμψασθαι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. ἀποκρι-
 νομένου δὲ σκεῖνου, τοῖς μὲν λόγοις αὐτῶν ὁ ἀναγκάσιον ἐπο-
 ρῆν καὶ ὁ δίκαιον, ἔργου δὲ δεῖσθαι τὴν πίστιν, ὃ προσήκον
 εἶναι εἰσὶ πάλιν μεταβαλέσθαι τοῖς πολλοῖς, οὕτως οἱ πρὸς
 τὸν Σάμιον Οὐλιάδην καὶ τὸν Χίον Ἀνταγόραν συνομοσά-
 μοι, πρὸς Βυζάντιον ἐμβάλλουσι εἰς τὴν τεῖνρη τῆς Παι-
 σανίης, προσεκπέμπουσι αὐτὸν μέσῳ λαβόντες, ὡς δὲ κεκλιτῶν
 σκεῖνος ἐξείρη, καὶ μετ' ὀργῆς ἠπέλησεν, ὀλίγω χρόνῳ τοῖς
 ἀνδράσιν ἐπέδειξεν ὅτι εἰς τὴν αὐτῆς ναῦν ἐμβεβληκῶς, ἀλλ' εἰς
 τὰς ἰδίας πατέιδας, ἐκέλευον αὐτὸν ἀπιέναι καὶ ἀγαπῆν τὴν
 συναγωνισαμένην τύχην ἐν Πλαταιαῖς. ἐκείνῳ γὰρ ἐπὶ
 τοῖς Ἑλλησποδίοις ἀγῶνας μὴ λαμβάνειν ἀξίῳ δίκην παρ'
 αὐτῶν. τέλος δὲ ἀποσάντες ὄχρητο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους
 ἔνθα δὴ καὶ ὁ φρόνημα τῆς Σπάρτης διεφάνη θαυμαστόν.
 ὡς γὰρ ἦσαν τοῖς πλείστοις τῆς Ἑλλάδος ἀγαθῶν ἀνδρῶν αὐ-
 τῶν τοῖς ἀρχόντας, ἀφῆκαν ἐκυσίας τὴν ἡγεμονίαν, καὶ
 C πέμποντες ἐπὶ τὸν πόλεμον ἔπαισαν τοὺς στρατηγοὺς, μάλ-
 λον ἀγῶνας οὐ φρονιούτως ἔχειν καὶ τοῖς ἔτεσιν ἐμμένον-
 τας τοῖς πολέμοις, ἢ τῆς Ἑλλάδος ἔχειν τὴν ἀρχὴν ἀπά-
 σης. οἱ δὲ Ἕλληες ἐπέλογον μὲν τίνα καὶ Λακεδαιμο-
 νίων ἡγεμονῶν ἀποφορεῖν εἰς τὸν πόλεμον, ἀγῶνας δὲ βου-
 λόμενοι κατὰ πόλιν ἐκαστοῖς ὁ μέτερον, ἠτήσαντο πρὸς τὸν
 Ἀθηναίων Ἀριστίδην, καὶ προσέταξαν αὐτῶν, χρεῖσθε
 καὶ προσόδοις ἐπισκεψάμενοι, ὅπως ὁ κατ' ἀξίαν ἐκασ-
 τῶν καὶ δυνάμει. ὁ δὲ, τηλικαύτης ἔξουσίας κύριος ἡρό-
 D ματα πύματα θεμίστης, πένης μὲν ἐξήλθεν, ἐπὶ μὲν δὲ πε-
 νέεργος, οὐ μόνον καθαρῶς καὶ δικαίως, ἀλλὰ καὶ προσφι-
 λῶς πᾶσι καὶ ἀρμόδιως τὴν ἐπιγραφὴν τῶν χρεμάτων ποι-
 ησάμενος. ὡς γὰρ οἱ παλαιοὶ τῆς ἐπιγραφῆς βίον, οὕτως οἱ
 σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων, τὸν ἐπὶ Ἀριστίδην φέρον, ἐπιπο-
 μίαν τίνα τῆς Ἑλλάδος οἰομαζόντες, ὑμνοῦν, καὶ μάλιστα μετ'
 ἐπολιῶν χρόνον διπλασιασθέντος, εἴτ' αὐτῶν τεπλασιασθέν-
 τος. ὃν μὲν γὰρ Ἀριστίδης ἐπέταξεν ἑὶς εἰς ἐξήκοντα καὶ τετρακ-
 σίωι ταλάντων λόγον. τούτῳ δὲ Περικλῆς μὲν ἐπέθηκεν ὀλί-
 γου δεινὸν τρεῖτον μέρος. ἐξαχόσια γὰρ ταλάντα Θεμιστοκλῆς
 E φησὶν ἀρχομένου τῆς πολέμου προσέειπαι τοῖς Ἀθηναίοις ἀπὸ
 τῶν συμμάχων Περικλέους δὲ ἀποθανόντος, ἐπιτείνοντες οἱ
 δευτέρου καὶ μικροῦ, εἰς χιλίων καὶ τετρακσίων ταλάντων
 κεφάλαιον ἀνήγαγον, ἔχοντες τὸν πόλεμον ἀφ' ἡμῶν καὶ
 τύχης δαπνηροῦ ἡγεμονῶν καὶ πολυτελοῦς, ὡς τὸν δῆμον
 εἰς ἀνανομίας καὶ θεωρίας καὶ κατασκευὰς ἀγαλμάτων καὶ
 ἱερῶν προσαγαγόντες· μέγα δὲ οὖν ὄνομα τῶν Ἀριστίδου καὶ
 θαυμαστοῦ ἔχοντος ἐπὶ τῆς ἀρετῆς τῶν φέρον, ὁ Θεμιστοκλῆς
 λέγεται καταγελαῖν ὡς ὅτι ἀνδρὸς ὄντα τὸν ἔπαμον, ἀλλὰ
 F θυλάκῳ χρυσοφύλακῳ ἀνομοίως ἀμυνομένου τὴν Ἀ-
 ριστίδου παρρησίαν. σκεῖνος γὰρ, εἰ πόντος ποτὲ τῶν Θεμιστο-
 κλέους, ἀρετῆν ἠγεῖσθαι μεγίστην στρατηγῶν, ὃ γινώσκειν καὶ
 προσαγαγέσθαι τὰ βουλεύματα τῶν πολεμίων, τοῦτο
 μὲν εἰπεῖν ἀναγκάσιον ἔστιν, ὁ Θεμιστοκλῆς, καλὸν ὅτι καὶ στρατη-

γὼν ἀληθῶς, ἢ πρὸς τὰς χεῖρας ἐγκρατέα. ὁ δὲ Ἀριστίδης ὄρκει μὲν τοῖς Ἕλλησποδίοις, καὶ ὁμοίως πρὸς τὸν Ἀθηναίων,

μύδροις ἐμβαλὼν ὅτι ταῖς δ' ἄρας εἰς τὴν θάλατταν. ὕστερον δ' ἡ πόλις ἀρχὴν ἐγκρατέστερον (ὡς εἴκειν) ἐκβιαζομένων, ἐκέλευε τοὺς Ἀθηνάσιους ἵπποτορίας τρέφαντας εἰς αὐτὸν, ἢ συμφέροι χρεῖσθαι τοῖς πωροῦσιν. καὶ ὁ δὲ Θεόφραστος φησὶ τὸν αἰδρα τῶτον, πᾶσι τὰ οἰκεία καὶ τοῖς πολίταις ἀκρῶς ὄντα δίκαιον, ἐν τοῖς κρινοῖς πολλὰ πωροῦσαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς πατρίδος, ὡς συχρῆς ἀδικίας δεομένην. καὶ γὰρ τὰ χρεῖματα φησὶν ἐκ Δήλου βεβαλωμένων Ἀθηνάσις ἐχέμεναι πᾶσι τὰς συμμάχους, καὶ Σαμίων εἰσπηγμένων εἰπεῖν ἐκείνους, ὡς ἐδίκαιον μὲν, συμφέρον δ' οὐκ ἔστι καὶ τέλος εἰς τὸ ἀρχὴν ἀνθρώπων ποσάτων καταστάσας τὴν πόλιν, αὐτὸς ἐπέμεινε τῆς πείνης, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς πείνης εἶδον δόξαν ὁδοῦν ἢ τὸν ἀγαπῶν τῆς ἀπὸ τῆς Ἑσπείων διετέλεσε. δὴ τὸν δὲ κείνους Καλλίας ὁ δαδύχος, ἡ αὐτῶν ἡγεῖται πωροῦσιν τῶτον οἱ ἐχθροὶ θανάτου διώκοντες, ἐπεὶ πᾶσι ἀνθρώπων μετεώριος κατηγόρησαν, εἰ πῶν πῖνα λόγον ἔξωθεν τοιοῦτον πρὸς τοὺς δικαστάς, Ἀειτείδην (ἐφησαν) ἴστε τὸν Λυαμάχου θαυμαζομένου ἐν τοῖς Ἑλλησι· τούτῳ πῶς οἴεσθε τὰ κατ' οἶκον ἔχειν, ὁρῶντες αὐτὸν ἐν τῆσιν τοιοῦτον πωροῦσιν ἐρχομένου, εἰς τὸ δημόσιον; ἀρ' οὐκ εἰκός ἐστι τὸ ῥιζυῶτα φανερῶς, καὶ πεινᾶν οἶκον, καὶ τῶν ἄλλων ὅτι τῆσιν ἀπαιεῖν; τῶτον μὲν τοὶ Καλλίας ἀεὶ μὲν αὐτῶν ὄντα, πλοισιῶτατος ὢν Ἀθηνάσιον, πειροῦσιν μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶς ἐν δεομένον, πολλὰ κερημεύοντα τῶν αἰδρῶν, καὶ πολλάκις αὐτῶν τῆς παρ' ὑμῖν διωκόμενος ἀπολελευκῶς. ὃ δὲ Καλλίας ὁρῶν ὅτι τούτῳ μάλιστα θορυβοῦσιν τοὺς δικαστάς καὶ χαλεπῶς πρὸς αὐτὸν ἔχοντας, ἐκέλευε τὸν Ἀειτείδην, ἀξίαν μὲν τυρῆσαι πρὸς τοὺς δικαστάς, ὅτι πολλάκις αὐτῶν πολλὰ καὶ δίδοντας καὶ δεομένου λαβεῖν, οὐκ ἠθέλησεν, ἀποκρινόμενος ὡς μάλλον αὐτῶν ἀπὸ τῆς πείνης μέγα φρονεῖν, ἢ Καλλία ἀπὸ πλοῦτον πωροῦσιν. πλούτῳ μὲν γὰρ ὅτι πολλοὺς ἰδεῖν ὅτι τε καὶ κακῶς χρωμένους, πείνας δὲ φέροντι ἡλικίᾳ οὐ ῥάδιον ἐντυχεῖν ἀγνοῦσθαι δὲ πείνας, τοὺς ἀκρῶς πεινομένους. τούτῳ δ' Ἀειτείδου τῶν Καλλία πωροῦσιν ἀρτυρήσαντος, ὁδοῦσιν ἡ ἀκρῶν ὄντων ὅς οὐκ ἀπῆει πείνης μάλλον, ὡς Ἀειτείδης, εἶδον βουλόμενος, ἢ πλουτεῖν ὡς Καλλίας. τούτῳ μὲν Ἀχιλῆος ὁ Σωκράτης ἀγαθήρα φησιν. Πλάτων δὲ, τῶν μεγάλων δοκίμων καὶ ὀνομαστῶν Ἀθηνάσιον, μόνον ἀξίον λόγου τῶτον ἀποφαίνει τὸν αἰδρα. Θεμιστοκλέα μὲν γὰρ καὶ Κίμωνος καὶ Περικλῆος αὐτῶν καὶ χρεῖματων καὶ φλυαρίας πολλῆς ἐμπλήσασθαι τὴν πόλιν, Ἀειτείδην δὲ πολιτῶσιν αὐτῶν πρὸς δ' ἑαυτῶν. μετὰ δὲ αὐτῶν καὶ τὰ πρὸς Θεμιστοκλέα τῆς ὑπεικειάς σημεῖα. χρεῖματων γὰρ αὐτῶν πᾶσαν τὴν πολιτείαν ἐχρῶν, καὶ δὲ ἐκείνους ὄξοσραχιδεῖς, ἐπεὶ τὸ αὐτῶν λαβῶν παρέχεν ὁ δὴ τῶν ἀπῆει χρεῖματων πρὸς τὴν πόλιν, οὐκ ἐμνησκόκησεν, ἀλλ' Ἀλκμάχωνος καὶ Κίμωνος καὶ πολλῶν ἄλλων ἐλαυνόντων καὶ κατηγορευόντων, μόνος Ἀειτείδης οὐκ ἔπαυσε πούτ' εἶπε φαῦλον, οὐδ' ἀπέλαυσεν ἐχθροῦ δυσυχουῦτος, ὡς περ οὐδ' ὁ δὴ μετῶπι πρὸς τὸν ἐφθόισι. τελευτήσασθαι δ' Ἀειτείδην οἱ μὲν ἐν Πόντῳ φασὶν, ἐκ πλοῦσιν αὐτῶν πρὸς ἄλλων ἐνεκα δημοσίων. οἱ δὲ, Ἀθηνάσιον, γῆρας, πεινῶν καὶ θαυμαζομένου ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Κρατερός δὲ ὁ Μακεδῶν τοιαῦτα πῖνα πᾶσι τῆς τελευτῆς ἢ αἰδρῶς εἶρηκε. μὲν γὰρ τὴν Θεμιστοκλέους φυγῶν φησὶν ὡς περ ὄξοβείσασθαι τὸν δῆμον, αἰαφύσασθαι πλῆθος συκροφαιτῶν, οἱ τῶν δ' ἄλλων καὶ διωκόμενους αἰδρῶς διώκοντες,

A ac post imprecationes proiecit in mare carientes massas ferreas. Post quum res cogitavit (sicut mihi videtur) ut vim imperii intenderent, cohortatus Athenienses est ut periurium in ipsum verterent, atque imperium usurparent prout postularer usus. Breui hunc virum ait Theophrastus in rebus privatis & erga ciues summo iustum, in repub. tamen multa ad tempora patriæ, quasi multa iniqua illa flagitaret, perpetrasset. Etenim quum deliberaretur hanc pecuniam ex Delo contra fœdus Athenas deportarent, idque essent Samii auctores, illum dixisse, non hoc iustum quidem, sed esse utile tamē. Denique quum ad tam multorum hominum prouexisset civitatem suam imperium, perstitit ipse in paupertate, gloriamque ex eo quod esset inops, non secus atque ex victoriis perpetuo cupiuit. id hinc liquet Callias tædifer erat, propinquus eius, hunc inimici rei capitalis postulauerunt. Qui quum crimina obiecta tractassent defunctorie, hæc extra causam ad iudices commemorauerunt, Aristidem (inquit) nostis Lysimachi filium, cuius magna apud Græcos existimatio est, huius rei familiarē quæ admodum at bitramini esse cemparatā, quum in pallio eum tam obsoleto cōspiciatis in publicū prodeuntem? Quid? hunc qui in publico riger, nonne domi essentaneum est esurire & necessariorum ad vitam inopem esse aliorum? Eum Callias tamen confobrinum suum, Atheniensium pecuniosissimus, negligit cum liberis & coniuge premi penuria, quo multum usus est, & ex cuius apud vos autoritate frequenter cepit fructū. Hac oratione Callias videtur vehementissime incēfos iudices in se exarsisse, excitavit Aristidē, rogauitque ut testimoniū apud iudices perhiberet, quū sæpenumero multa obtulisset ei, atque ut acciperet orasset, recusasse ipsum ac respondisse, plus gloriantē sibi egestatis causa quam pecuniæ Calliæ. Quippe multos ostendi posse qui copiis bene & male vtantur, paupertatem qui egregie fetret, eius rarum esse exemplum. Erubescere autem paupertatē illos, qui inuiti egeant. Hoc testimonium quum Calliæ dedisset Aristides, nemo fuit auditorum quin ita discederet, cum Aristide ut præoptaret pauper esse quā diues cum Callia. Hoc Æschines Socraticus literis prodidit. Plato autem inter complures qui Athenis magni habitus & celebres fuere, vnū censet hunc virum memorabilem. Themistocle. n. & Cimonem & Periclem porticibus, pecunia, multisque quibuslibet refercisse civitatē, Aristidem vero actiones suas ad virtutē direxisse. Magna etiā extant moderationis eius aduersus Themistoclem vestigia: quem omnibus in actionibus suis quum aduersarium habuisset, atque eius opera fuisset in exilium exactus, vbi occasio de illo se vindicandi ad populum accusato oblata est, non reuocauit ea ad memoriam, sed quū eum Alexon Cimonque & alii multi fatigaret ac periculum crearent, solus Aristides nec factu læsit eum nec dicto, neque squalori insultauit inimici, sicut nec ante inuiderat ei rebus lætis. Decessisse Aristidem alii in Ponto memorant, quo nauigauerat reipublicæ causa: alii Athenis ex senio à ciuibus honoratum atque celebratum. At Craterus Macedo hæc de obitu eius tradit. Sub Themistoclis exilium refert læsciuiente populo gregē exitisse quadruplatorum, qui proceres & principes appeteret,

ac hunc p...
 cunore D...
 rum damna...
 pecuniam cep...
 nationem qu...
 possit nauig...
 ius rei Crater...
 nullum, neq...
 scum, sicut...
 tota. R...
 huius popu...
 fa. Themistoc...
 dis multum...
 pie quum dam...
 que exitisse...
 vno maxime...
 quam memora...
 perit Phaler...
 funens reipub...
 ius ex p...
 sponsalia pub...
 rum dotis v...
 centum totid...
 dedit popul...
 drachmas...
 terca quum...
 critam, (v...
 nam, quan...
 Demetrius...
 stoxenus m...
 nobilitate...
 censendus...
 prem i...
 habuisse...
 hanc videtur...
 nam recepit...
 natus in...
 letus in Socra...
 nepotes ex...
 qui iuxta locu...
 dens vitam...
 nis tolerare...
 nem ferocem...
 bolum in dies...
 tuis tamen...
 trique mulier...
 tam curam...
 gressu, quum...
 viute acciper...
 ob inopiam...
 ro tuorum...
 in Poram...
 tis, qui mil...
 tas docum...
 bratur.

ac flammæ populi secundis rebus & potentia luxuriantis subiicerent. In his Aristidem quoq; accusatore Diophante Amphitropensi repetundarum damnatum: quod quum vectigalia exigeret, pecuniam cepisset ab Ionibus. Qui quum litis estimationem (quingenta minæ erât) soluere non posset, nauigio auctum & in Ionia extinctum. Huius rei Craterus scriptum monumentum profert nullum, neq; formulam accusationis, neq; plebiscitum, solitus alioqui talia adscribere & citare auctores. Reliqui, prope dixerim omnes, quotquot huius populi prosequuti sunt in duces suos offensa, Themistoclis exilium, Miltiadis vincula, Periclis multam, fatum in foro Pachetis, (qui semet ipse quum damnaretur, peremit in suggestu) multa que eiusmodi congerunt & exagitant, Aristidis vero attexerunt exilium, damnationis huius nunquam meminerunt. Atqui tumultus eius extat in portu Phaleræ: quem ei, quum ne sumptum quidē funeris reliquisset, publice ferunt factum. Filias eius ex pryaneo scribunt sponsas elocatas, populū sponsalia publice fecisse, ac tria millia drachmarum dotis vtrique sciuisse. Filio minas argenti centum totidemque iugera agri arboribus confiti dedit populus, alias insuper quaternas in diem drachmas attribuit ex rogatione Alcibiadis. Præterea quum Lyfimachus reliquisset filiam Polycritam, (vt refert Callisthenes) huic quoq; annuam, quantam olympionicis sciuit populus. At Demetrius Phalereus, Hieronymus Rhodius, Aristoxenus musicus, & Aristoteles (si modo liber De nobilitate inter germanos est Aristotelis libros recensendus) Myrtho tradunt Aristidis ex filia neprem à Socrate illo sapiente domum acceptam: habuisse illum quidem aliam vxorem, verum eum hanc viduam & per inopiam omnium rerum egenam recepisse. Cæterum refellit abunde hoc Panætius in libris quos de Socrate conscripsit. Phalereus in Socrate, cognosse refert se inter Aristidis nepotes ex filia oppido pauperem Lyfimachum, qui iuxta locum, quod lacheum appellatur, sedens vitam interpretandis ex tabula quadam somniis toleraret: cuius matri & materteræ se rogationem ferentem obtinuisse apud populum vt triobolum in dies singulos dono daret: ipse Demetrius tamen corrigens leges Athenis decreuit vtrique mulieri drachmam. Neque mirum est tantam curam egisse populum eorum qui in vrbeagerent, quum Aristogitonis ex filia neprem, quam viuere acceperant in Lemno sordide, illocabilem ob inopiam, reducerint Athenas, atque nobili viro nuptum dederint, in dotem largiti prædium in Potamo: cuius humanitatis & benignitatis, quia multa hac etiam ætate edit illa ciuitas documenta, merito commendatur & celebratur.

A ἡρώβαλλοι τῶν φθόνῳ τῶν πολλῶν ἐπαρομύων ἡσὶν ἀτυ-
 χίας καὶ διωάμεως. ἐν τῆσιν καὶ Ἀρειεῖδῳ ἀλάλαι δωροδο-
 κίας, Διοφαίτη ἔμφοι ἔπῃθεν κατηρηγῶτος, ὡς ὅτε τῆς
 φόρου ἐπὶ τῆσιν τῶν Ἰωνῶν χρεῖματα λαβόντος· ἐκτί-
 σασι δὲ ἐκ ἔργου τῆσιν κατὰ δίκην, πενήτηντα μὲν ἔσαν, ἐκ-
 πλάσσει, καὶ πῶν Ἰωνῶν ἀποταίει. τῶν τῶν ἐπὶ ἐγγρα-
 φῶν ὁ Κρατερός τεκμήριον παρέχει, ἔτε δίκην ἔτε ψήφισμα,
 καὶ τῶν εἰσθῶς ὅτι κῶς γράφει τὰ τοιαῦτα, καὶ τῶν τῆσιν
 τοῖς ἰσορῶσι. οἱ δὲ ἄλλοι πῶντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὅσοι τὰ
 πλημμεληθέντα ὡς δὴ μὲν πῶντες ἐρατῆσιν διεξίασιν, πῶν μὲν
 Β Θεμιστοκλέους φυγῆν, καὶ τὰ Μιλτιάδῃ δεσμά, καὶ πῶν Περει-
 κλέους ζημίαν, καὶ τὸν Πάχητος ἐν τῶν δικαστηρίῳ θάνατον, ἀ-
 νελόντος αὐτὸν ἐπὶ τῶν βήμασιν, ὡς ἠλίσκετο, καὶ πολλὰ τοιαῦτα
 σιωάσει καὶ ἄλλοι, Ἀρειεῖδῃ δὲ τῶν μὲν ἐξοφρακισμῶν
 τῶν τῆσιν, κατὰ δίκην τῶν τοιαῦτων ἔδαμῶν μνημονόσοι. καὶ
 μὲν τοῖς καὶ πῶν ὅτι αὐτῶν Φαληροῖ δεικνύμενος, ὅτι φασὶ κατὰ
 σκλάβασιν τῶν πόλιν αὐτῶν, μηδὲ ἐπὶ τῶν καταλιπὸν τῶν τῶν
 μὲν θυγατέρας ἰσορῶσιν, ἐκ τῶν τῶν τῶν. πῶν νυμφίοις ἐκ-
 δοδῶσαι, δημοσίᾳ τῆσιν πόλεως τὸν γάμον ἐγνώσῃ, καὶ τῶν
 C κα τριχλίας δραχμας ἑκατέρα ψήφισμα μῆσιν Λισιμάχῳ
 τῶν τῶν μῶν μῶν ἑκατὸν δραχμῶν, καὶ γῆσιν πῶντα πῶντα
 πεφυτθῶν μῶν ἔδωκεν ὁ δῆμος, ἄλλας δὲ δραχμας τέσσαρας
 εἰς ἡμέραν ἑκάστη ἀπέταξεν, Ἀλκιβιάδῃ δὲ τῶν ψήφισμα γρά-
 φαντος ἐπὶ τῶν Λισιμάχῃ θυγατέρα Πολυκρίτῃ ἀπολιπόν-
 τος, ὡς Καλλιόπῃσιν φησὶ, καὶ τῶν τῶν τῶν ὅσῃ καὶ πῶν ὀλυμ-
 πιονίχῃσιν ὁ δῆμος ἐψηφίσασιν. Δημήτειος δὲ ὁ Φαληρός, καὶ
 Ἱερώνυμος ὁ Ρόδιος, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ μουσικός καὶ Ἀριστοτέλης
 (εἰ δὲ ὁ πῶν τῶν βιβλίον ἐν τοῖς γῆσιν Ἀριστοτέλης
 γῆσιν) ἰσορῶσιν, Μυρτῶν θυγατεῖδῃ Ἀρειεῖδῃ Σωκράτει
 D τῶν τῶν σιωαίκοισιν, γῶν καὶ μῶν ἑτέραν ἔργῃ, τῶν τῶν δὲ
 αἰα λαβόντι χρηδῶσαν ἔχει πέναι καὶ τῶν τῶν αἰαίκοισιν ἐνδε-
 μῶν. τῶν μὲν ὅτι τῶν τῶν ἰσῶν ὁ Παναίτιος ἐν τοῖς πῶν
 Σωκράτεισιν ἀντίρηκεν. ὁ δὲ Φαληρός ἐν τῶν Σωκράτεισιν φησὶ
 μνημονόσῃ Ἀρειεῖδῃ θυγατεῖδῃ μῶν μῶν πέναι Λισί-
 μαχῶν, ὅς ἐαυτὸν ἐκ πῶν τῶν τῶν ὀφειλομένων, τῶν τῶν τῶν
 χῶν ληγῶν κατὰ τῶν μῶν ἔδοσκε τῶν τῶν μῶν καὶ τῶν τῶν
 ἀφελῆν ψήφισμα γράφας δῶν ἔπεισε τὸν δῆμον διδόναι,
 E τῶν τῶν ἑκάστης ἡμέρας. αὐτὸς μὲν τοῖς φησὶ ὁ Δημήτειος
 νομοθετῶν. ἐψηφίσασιν δραχμῶν ἑκατέρα τῶν τῶν τῶν
 καὶ ἔδεν ὅτι θαυμαστὸν ἔλα φρονίσασιν τῶν τῶν τῶν τῶν
 ὅπῃ θυγατεῖδῃ Ἀριστογείτοιο ἐν Λήμῳ πυθόμῳ παπει-
 νὰ τῶν τῶν, αἰδρὸς ἀπορῶσαν ἔχει πέναι, κατὰ γῶν Ἀθή-
 ναζε, καὶ σιωαίκοισιν αἰδρὸν τῶν τῶν τῶν γῶν τῶν, ὁ Ποταμοῖ
 γῶν εἰς Φερνῶν ἐπέδωκεν. ἡσιν φιλανδρῶσιν καὶ γῶν τῶν
 τῶν ἐπὶ πολλὰ καὶ καθ' ἡμῶν ἡ πόλις ἐκφέρεισα δείγματα, γῶν
 μῶν τῶν καὶ γῶν τῶν τῶν τῶν.

